

GEEST(IGE) ONTMOETINGEN

Paranormale verhalen

Marianne Notschaele-den Boer

GEEST(ige) ONTMOETINGEN

Paranormale, waargebeurde
verhalen

Marianne Notschaele-den Boer

Uitgeverij RHA Publishing - Zundert

Niets uit deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt worden zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit e-book in pdf mag je doormailen aan anderen, maar het is niet geoorloofd wijzigingen aan te brengen in bestaande teksten en/of lay-out of verhalen te kopiëren voor ander gebruik.

Het copyright van *Geest(ige) ontmoetingen, paranormale verhalen* berust bij Uitgeverij RHA Publishing.

© Inhoud/tekst - Marianne Notschaele-den Boer, april 2022

© Gratis e-book, Uitgeverij RHA Publishing te Zundert

© Foto's uit privébezit en bewerkte rechten vrije foto's van Pixabay.com

© Coverafbeelding Marianne Notschaele-den Boer

ISBN 978-90-82091953

NUR 727

INHOUD

Inleiding

1. Geest(ige) ontmoeting in Hulst
2. Spoken in leegstaande gebouwen
3. Overleden banketbakker veroorzaakt overgewicht
4. Levendige laatste rustplaatsen
5. Dolende dode wonderdokter
6. Pas op bij airco's!
7. Kinderen en *spooky* opmerkingen
8. Overleden familieleden helpen een stervende
9. Bezoek van overleden vader
10. Buitengewoon of buitenaards?
11. De geest bij het bermmonument

Wie maakte dit e-book?

Boeken van Marianne Notschaele

INLEIDING

Spokende geesten zijn meestal verre van angstaanjagend. Vaak gaat het om zielsenergieën van gestorven mensen die de weg kwijt zijn. In het e-book *Ik loop je astraal voorbij!* gaf ik daar al voorbeelden van om 'het paranormale' normaler te maken.

Ontmoetingen met geesten zijn inmiddels gesneden koek voor me, maar nog lang niet voor iedereen. Daarom vertel ik in dit nieuwe e-book *Geest(ige) ontmoetingen* wat ik op dit gebied meemaak. Misschien steek je er wat van op 😊.

In hoofdstuk 1 ontmoet ik een geest op een oude vestingwal in Hulst, in hoofdstuk 2 vertel ik over entiteiten die ik tegenkwam in lege, te koop staande gebouwen. Thuis, bij mij in de achtertuin, spookte jarenlang een dode kruidendokter (hoofdstuk 5).

De ene keer zijn ontmoetingen met geesten grappig, de andere keer vervelend. Vaker nog willen entiteiten geen last veroorzaken maar zijn ze de weg kwijt of zoekend naar iemand met wie ze 'in gesprek' kunnen gaan. Wanneer een leven abrupt stopt (bijvoorbeeld door een plotselinge hartaanval of een onverwacht dodelijk ongeluk) kan de ziel na het verlaten van het dode lichaam in verwarring op de plek van overlijden blijven hangen.

Wist je dat overleden personen zich met hun ziels-energie aan levenden kunnen hechten? Zo veroorzaakte een dode banketbakker overgewicht bij een cliënte in mijn praktijk (hoofdstuk 3).

In 2020 overleed mijn vader. Op zijn sterfbed zag hij familieleden in geestvorm die hem kwamen halen voor zijn laatste zielenreis (hoofdstuk 8).

Vrij snel na zijn dood probeerde hij contact met me te maken. Hij spookte wat af (hoofdstuk 9).

Op kerkhoven en begraafplaatsen is het druk met dwalende zielen (hoofdstuk 4).

Kinderen met opvallende uitspraken over vorige levens en spoken vind je in hoofdstuk 7.

En een overleden verkeersslachtoffer probeerde contact met me te maken bij een bermmonument (hoofdstuk 11).

Veel leesplezier !

Marianne Notschaele-den Boer
Reïncarnatietherapeut/schrijver
<http://www.vorigelevens.nl>

1. GEEST(IGE) ONTMOETING IN HULST

Op een gure dag in februari (2017) moest ik ‘de tijd doden’ in het Zeeuwse vestingstadje Hulst. Tijdens een wandeling liep ik daar onverwacht tegen een historisch figuur op. Een geest.

“Heb je zin om mee te rijden?” vroeg mijn man. “Je hebt toch vrij vanmiddag? Ik moet richting Zeeland. Als jij je in Hulst twee uur kunt vermaken, kunnen we daarna doorrijden naar Antwerpen en daar een restaurantje pakken.” Manlief moest voor een bespreking in de provincie Zeeuws-Vlaanderen zijn. “Leuk”, antwoordde ik, “Ik kan daar winkelen. Als het buiten te koud is, stap ik gewoon een caféetje binnen.”

Het was een gure maandag, eind februari. Vijf graden boven nul. Een stevige, ijzige wind blies me haast uit mijn winterjas toen ik in Hulst werd afgezet bij ‘de Dubbele Poort’, een oude stenen poort die toegang geeft tot het historische stadscentrum.

Op een zomerse dag bracht ik al eens een kort bezoek aan dit toeristische vestingstadje, toen was het er druk en gezellig, nu was het stil. De meeste winkels waren gesloten, straten verlaten. Gebouwen en huizen deden kil en somber aan. Zo kwam het dat ik al na een kwartier besloot een cappuccino te gaan drinken in een café op de Grote Markt om me op te warmen.

Wandelroute

Ik moest nog anderhalf uur wachten tot manlief me zou ophalen. Uit verveling las ik inkomende mails op mijn iPhone, wierp een blik op *Facebook*berichten en zocht met Google Maps op waar ik me precies bevond.

Volgens het digitale plattegrondje op mijn smartphone-scherm zat ik precies in het midden van de cirkelvormige stadskern. Een fraai beeld, rondom Hulst zijn verdedigingswerken in V-vorm aangelegd met daaromheen waterpartijen. Gedurende de middeleeuwen moesten verdedigingswallen de stad beschermen tegen vijandelijke, vooral Spaanse invallen.

De routeplanner meldde dat een korte wandeling over gerestaureerde vestingwallen ongeveer drie kilometer inhield.

Ik dronk mijn koffie op, rekende af en trok mijn winterjas aan. Een rondje lopen om de stadskern heen, was een ideale manier om de tijd te doden en als ik flink zou doorstappen kon ik warm blijven. Ik hoefde niets anders te doen dan het pad volgen dat gelijkliep met de vestingwallen, en als vanzelf zou ik uitkomen bij de stadspoort waar ik afgezet was en weer opgehaald zou worden. Verdwalen was uitgesloten.

Ik passeerde een kerk, het stadhuis, een ouderwetse molen waarvan de wieken stilstonden en volgde de geasfalteerde weg over een verhoogde dijk.

Het bleef hard waaien. De ijzige wind gierde om me heen en ik kreeg het stervenskoud ondanks dat ik snel doorliep. Waterpartijen die achter de oude verdedi-

gingslijnes lagen zagen er grijsblauw uit. 's Zomers was dit uitzicht zeker prachtig, nu ronduit saai. Geen levende ziel te bekennen.

Rennende geest

"Aidez-moi, aidez-moi!" klonk het in de verte voor me. Ik zag niemand, maar hoorde dit angstige geroep snel dichterbij komen. Dat die woorden Frans waren voor 'Help me!' wist ik, maar ik zag niemand.

Het paniekerige roepen kwam rap naderbij samen met het geluid van gehijg en rennend schoeisel. *"Aidez-moi, aidez-moi!"* Plots doemde een figuur op, hij botste bijna tegen me aan. De rennende, half doorzichtige persoon stooft energetisch gezien op me af en wilde me hollend passeren.

"Arrête!" Stop! riep ik. Dit was geen levende persoon maar een transparante lichtbruine entiteit. Een geest van Franse herkomst? Wat deed die hier? Als ik überhaupt iets aan entiteiten verwacht had, was het een geest van een dode Spanjaard geweest, bijvoorbeeld een belegeringssoldaat uit de Tachtigjarige Oorlog.

Goed dat er geen andere wandelaars in mijn buurt liepen, want ik sprak hem hardop aan in het Frans: "Wat is er aan de hand? Waar ga je naar toe? Kan ik helpen?"

De vaagbruine gestalte hield halt. 'Hij' was net zo groot als ik. Tenger. Een jongeman van een jaar of zeventien. In mijn beste Frans ging ik met hem in gesprek. Niet langer in het luchtledige pratend, maar in mijn hoofd.

Kanonnen

De entiteit werd voor mij beter zichtbaar naarmate ik met hem 'sprak'. De bruinigrijze energiemassa veranderde in een matte afdruk van een garnizoenssoldaat. Zijn soldatenpak, hoge smalle hoed, in combinatie met zijn model vlassnor, schatte ik wat tijdspanne betreft - dankzij lessen geschiedenis op de middelbare school - op 1750, later dan de middeleeuwen. Dit was geen verdwaalde dode soldaat afkomstig uit de tijd van Spaanse belegeringen. Wat wel? De ziel van een overledene uit Frankrijk of Franstalig België? Wat deed een dergelijke soldatengeest hier in Hulst?

Uit een telepathische dialoog met de entiteit kwam naar voren dat hij niet eens wist wie zijn vijand was, tegen wie hij precies vocht of waar hij oorspronkelijk vandaan kwam. Ik stond net te bedenken dat mijn vroegere schooldocent Frans dit gesprek met een Franstalige geest vast grappig had gevonden, toen in mijn hoofd het geluid van donderend kanongebulder aanzwol. Zo hard, dat ik in een reflexbeweging mijn handen tegen mijn oren drukte, ook al was er in het hier-en-nu geen kanon te bekennen. Ik kon me goed voorstellen dat bange jonge soldaten voor zulke herrie op de vlucht sloegen.

In zijn doorzichtige handen omklemde de verschijning twee houten stokjes. Trommelstokjes? Had hij die gebruikt om op een trommel te slaan? Om met tromgeroef soldatentreepen aan te kondigen voordat hij er zelf als een haas vandoor ging om zijn eigen leven te redden?

Na reconstructie van wat er gebeurd was op het einde van zijn leven, bleek dat de jonge soldaat uit angst voor het strijdgeweld op de loop was gegaan; tijdens het wegrennen was hij dodelijk getroffen, zonder te beseffen dat hij toen stierf. Zijn zielsenergie rende nog steeds rond!

Ik gaf aan dat zijn strijd gestreden was. Dat zijn zielsenergie zijn dode lichaam had verlaten, dat hij allang vrij was om deze naargeestige plek op de vestingwallen te verlaten.

Daarbij wees ik met mijn vinger in de lucht en zei in mijn beste Frans: "Je mag hier weg. Je bent vrij om te gaan." En 'poef', weg was-t-ie. Hij verdween zo snel naar andere sferen dat ik verbaasd om me heen keek om te checken of hij echt wel weg was. Stond ik daar ineens weer in mijn uppie op de oude vestingwal.

Nou ja, kleine moeite, groot gebaar, dacht ik.

Geestig bolwerk

Had ik toch nog wat leuks meegemaakt op deze saaie middag. Dat moet ik straks vertellen aan mijn man, dacht ik glimlachend. Om aan te kunnen geven wáár ergens in Hulst ik tegen deze verdwaalde ziel opbotste, zocht ik met mijn iPhone 'mijn locatie' op: Galgebolwerk!

Wat een perfecte plaats om een entiteit te treffen.

Op historische plekken waar in het verleden om landsgrenzen hevig en veel gevochten is, kom ik vaker verschijningen tegen die de weg kwijt zijn. Gelukkig hingen er verder geen andere dolende zielen rond, afkomstig van overledenen die daar ooit aan de galg waren gestorven.

Gehaast wandelde ik verder over de vestingwal om keurig op tijd bij 'de Dubbele Poort' te arriveren, waar mijn man in de auto op me wachtte. "Gezellig gewinkeld?" vroeg hij. "Nee, niet echt. Bijna alle winkels waren dicht." Lachend zei ik: "Maar ik kwam nog wel een dode soldaat tegen waarmee ik een gesprek aanknoopte." Manlief zuchtte en zei: "Hoe krijg je dat voor elkaar?" Ik lachte nog harder.

Hij heeft het zwaar met zo'n paranormale vrouw.

2. SPOKEN IN LEEGSTAANDE GEBOUWEN

Tijdens een Open-Huizen-Dag kwam ik in leegstaande woningen en appartementen niet-stofelijke bewoners en energieën tegen.
Het spookt niet alleen in verlaten kasteelruïnes op het platteland, maar ook gewoon in de stad!

Ik woon in het buitengebied van een Brabants dorp. In een prachtig huis, midden in een bosrijke omgeving. Tot grote tevredenheid. Al meer dan twintig jaar. Toch vroeg mijn partner zich in 2018 af of we niet eens moesten gaan verhuizen.

Tijd voor verandering. Waarnaartoe, naar wat voor type huis?

De Open-Huizen-Dag kwam als geroepen. Konden we samen kijken naar wat beschikbaar was. Eén specifieke trend in makelaarsland sprak ons aan: nieuw te realiseren woonruimtes in oude, karakteristieke gebouwen.

Leegstand doorbreken

Opvallende grote leegstaande gebouwen gaan niet langer tegen de vlakte. Projectontwikkelaars slopen minder, ze 'transformeren'. Dat wil zeggen: opmerkelijke leegstaande panden - vaak gebouwd in de jaren dertig en veertig van de vorige eeuw - worden getransformeerd tot 'toonaangevende, royale luxe appartementen'.

Digitale presentaties en papieren brochures van makelaars zagen er fraai uit. Bouwprojecten met welluidende namen (met veel ae's en ck's voor een chic tintje) schieten als paddenstoelen uit de grond.

Van bijzondere oude panden op gewilde locaties, waaraan voor de gemeenschap goede herinneringen kleven, blijven de buitenmuren intact. Inwendige kleine kamers pakken verbouwers grondig aan. Bouwvakkers doorbreken tussenmuren om plaats te maken voor moderne riante behuizing. In onbruik geraakte, historisch waardevolle gebouwen worden op deze manier attractief gemaakt voor aankomende huurders en kopers, omdat nu een interessante mix ontstaat tussen perfecte locatie, magnifieke architectonische uitstraling aan de buitenkant en nieuwbouw binnen in.

Dankzij zulke renovaties krijgen verouderde leegstaande scholencomplexen en verkommerde gesloten verpleeg- en zorginstellingen (en andere in verval geraakte publieke monumenten) een tweede leven.

Verhuizen naar een ruim fonkelnieuw onderkomen in zo'n historisch pand, prima plan. Ik raakte geïnteresseerd.

Sigarenlucht

Deze Open-Huizen-Dag besloten we nuttig te besteden door meerdere woningen op één dag te bekijken.

De eerste etagewoning die te koop stond was twintig jaar geleden gerealiseerd in een kolossaal wit gebouw met twee zijvleugels, gelegen in een klein stadspark in Breda. Waar het indrukwekkende bouwwerk oorspronkelijk voor had gediend, was me onduidelijk. Aan de buitenkant zag het er in elk geval geweldig uit.

De beschikbare woonruimte op de begane grond stond sinds een half jaar leeg. Het was te koop omdat de hoogbejaarde eigenaar inmiddels in een verpleegtehuis was opgenomen. Hij zou hier niet meer terugkeren. Zijn dochter, een vriendelijke vrouw van in de vijftig, leidde ons rond.

Mijn man raakte gecharmeerd van de hoeveelheid beschikbare vierkante meters woonoppervlak, de hoge plafonds en grote hoge ramen. Omdat meubilair ontbrak, op drie lege wandkasten na, leek het extra groot.

Ik was minder enthousiast. De leegte voelde vol aan, de sfeer was somber. De bordeauxrood geverfde muren in de woonkamer hadden iets triests. In ieder vertrek rook ik zware sigaren. Mijn partner rook niets.

Eén kamer, in gebruik geweest als slaapkamer, voelde bedompt aan. Bij het binnenlopen stuitte ik op een onzichtbare muur van verdichte energie en dacht, 'o, de vrouw van de oude man stierf hier, drie jaar geleden'. De energie-echo van een lang en zwaar ziekbed was nog steeds voelbaar.

Voorzichtig vroeg ik aan de vrouw die ons het appartement liet zien of haar vader een zware roker was geweest? Ze reageerde als door een wesp gestoken en antwoordde geïrriteerd: "Ja, hij rook dagelijks zijn geliefde sigaren. Maar dat ruik je toch niet meer? Ik heb hier wekenlang gelucht door de ramen tegen elkaar open te zetten". Ik durfde niet verder te vragen naar wat ik in de slaapkamer had waargenomen.

Zwevende baby's

Aandachtig bekeek ik de woonkamer en open keuken. Wit verfwerk was vergeeld. Ineens trokken witgrijze bewegende energieslierten, vooral bij het hoge plafond, mijn aandacht. Was dat rest-energie van de bejaarde ex-bewoner?

Door één van de hoge ramen heen kijkend, zag ik aan de buitenzijde van het appartement van alles bewegen. Zachtgele energieslierten en wittige stoomachtige wolken draaiden rondjes, maakten cirkels. Gingen omhoog, omlaag. Restjes energie van andere vroegere bewoners uit dit gebouw?

Met mijn derde oog zag ik vier half doorzichtige babyhoofdjes buitelen. De transparante hoofdjes kwamen als verdichte energievormen op me af, dreven daarna in het luchtledige weer van me vandaan. Zielsenergie van gestorven baby's? Hier?

“Wat is dit oorspronkelijk voor een gebouw geweest, voordat deze appartementen erin kwamen?” Het antwoord verraste me niet eens: “Dit was eerst een gesticht voor zwakzinnigen, daarna een tehuis voor zwangere ongehuwde meisjes, en tot aan de laatste verbouwing een verpleegtehuis voor ouden-van-dagen. Maar daar merk je niets meer van. Binnenin is alles gesloopt. Alleen de buitenmuren en de voorgevel bleven overeind.”

Ja, ja, dacht ik. Voor haar gold dat zonder meer, dat ze daar niets van merkte. Toch was het in en om dit gebouw energetisch gezien hartstikke druk. Er spookte van alles rond.

Heel wat zielsenergieën van voorgaande allang overleden bewoners hadden niet door, dat dit pand in de loop der jaren een andere (woon)bestemming had gekregen. Zielen van tientallen overledenen waren hier blijven hangen, op de plek waar ze ooit na hun dood hun lichaam waren ontstegen.

Op zich niet vreemd. Volwassenen met beperkt verstandelijke vermogens (uit het voormalige zwakzinnigengesticht) en pasgeboren baby's (uit de geboortekliniek voor zwangere ongehuwde meisjes) begrijpen het lichamelijk sterven niet altijd als ze na

onverwacht overlijden overgaan van de levende wereld naar die van de doden.

Wisselende eigenaren van dit prachtige oude bouwwerk hadden in de loop der jaren geen aandacht besteed aan een grondige energetische reinigingsbeurt, wel aan renovatie en herbestemming.

Zo kan het gebeuren dat voor het oog van de gemiddelde Nederlander een leegstaande woning schoon en kaal oogt, er *pico bello* en gemakkelijk verhuur-/verkoopbaar uitziet, maar voor gevoelige types absoluut niet aantrekkelijk is.

Het overgrote deel van potentiële huurders en kopers probeert zich tijdens een huisbezichtiging voor te stellen hoe de ruimte kan worden, wanneer die hen toebehoort. Belangstellenden die hoog-sensitief of paranormaalgevoelig zijn doen - soms ongemerkt - veel meer (storende) gevoels- en sfeerindrukken op. Te koop of te huur staande woningen met zichtbaar lege vertrekken voelen dan niet echt leeg aan.

Kamers kunnen gevuld zijn met rest-energie van emotionele gebeurtenissen en van personen of energetisch bewoond zijn door entiteiten.

Denk aan de sigarenlucht die ik rook, ondanks dat er voldoende gelucht was en dat de bejaarde man al een half jaar ergens anders woonde; de bedrukte en verdrietige sfeer die resteerde in de slaapkamer van de etagewoning; en zielen van pasgeboren overleden baby's uit de tijd dat het gebouw de functie

had van geboortekliniek voor ongehuwde zwangere meisjes.

Oud sanatorium

We reden met de auto naar het volgende rijksmonument dat op ons bezichtigingslijstje stond: een oud sanatorium, met kapel en 'zijvleugels' waarin de nonnen ooit woonden. Meerdere schitterende gebouwen aan de rand van Breda, gesitueerd in een natuurgebied.

Het makelaarsproject - om de binnenkant van de panden uit de jaren veertig van de vorige eeuw te veranderen in splinternieuwe moderne woningen en appartementen - was maanden geleden gestart en in volle gang. We parkeerden onze auto en liepen naar de hoofdingang tot aan de ijzeren hekken die de aannemer had geplaatst.

Bij het naderen van de stenen poort, die eens toegang gaf tot het gehele complex, voelde ik een zware druk op mijn hart. Een dof, pijnlijk gevoel, dat toenam. Alles in mij schreeuwde 'Nee! Hier zou ik nooit willen wonen!'

Op en om het terrein was het behalve een grote rommel door verbouwingswerkzaamheden ook een complete energiechaos! Werkelijk overal voelde ik rest-energie van zieke mensen. Mijn hart en longen deden er pijn van. De zware druk in mijn lichaam verminderde pas nadat ik me omdraaide en terugliep naar de auto.

Daar pakte ik mijn smartphone. Wat kon ik op internet vinden over dit rijksmonument, dat ik slechts van naam kende?

Volgens Wikipedia bevond zich hier vanaf 1950 een groot landelijk sanatorium voor honderden tuberculosepatiënten, gerund door nonnen, die in de zijvleugels van het gebouw woonden. Toen tbc eenmaal goed met medicijnen te behandelen was, wijzigde de bestemming van het sanatorium in die van een hospitaal, met gespecialiseerde hart- en longafdelingen. In 2007 sloot het ziekenhuis voor goed zijn deuren. Daarna stond het leeg.

De meeste toekomstige bewoners van deze nieuwe te realiseren woonruimten zullen vast nergens last van krijgen, maar voor mij als paranormaalgevoelige was de onprettige hospitaalsfeer nog te goed merken voelbaar.

Manlief vond de monumentale oude gebouwen én het natuurgroen schitterend voor ons als originele woonlocatie. Gelukkig begreep hij me, toen ik uitlegde wat ik aanvoelde op deze plek. Hij zei: “Ik voel hier niks engs, maar een familielid van me heeft hier in de jaren tachtig een open-hart-operatie ondergaan. Ik kan me wel voorstellen dat het moeilijk is om dat ziekenhuisverleden van deze plaats los te laten.”

Mistroostig

We hadden nog één ex-zorgcentrum te gaan op deze Open-Huizen-Dag. De XXL-brochure van de makelaar met dure stoffen omslag en detail-informatie over het woonproject, verleidde ons om hier een bezoek te brengen.

Inderdaad, een architectonisch schitterend pand, in 1930 vormgegeven door twee architecten van naam, gelegen in een rustige jaren-30-wijk in Breda, tegen het stadscentrum aan. Parkeren mogelijk voor de deur. Waar kan dat nog in het centrum? Een aantrekkelijke woonlocatie!

In de brochure las ik dat de zorginstelling in 2016 gestopt was met het verlenen van zorg aan de bewoners. Het gebouw werd voor miljoenen verkocht en kwam 'ter beschikking voor transformatie tot royale woningen en etages met een groot leef- en woonoppervlak'.

Nieuwsgierig stapten we af op dit uit bruine bakstenen opgetrokken bouwwerk, dat over twee kolossale bijgebouwen beschikte.

Binnen, in de entreehal leek het alsof de vorige bewoners hals over kop vertrokken waren. Tientallen gedeukte metalen brievenbussen met bewonersnamen en kamernummers erop, stonden op elkaar gestapeld. Via een lange, donkere gang kwamen we terecht in een vertrek dat als eetzaal moest hebben gediend.

De weeïge geur van opgewarmde maaltijden kwam me tegemoet. Alleen ik rook die bedompte lucht, mijn partner rook niets.

Een makelaarsassistente presenteerde de toekomstige verbouwingsplannen aan de hand van metershoge fotopanelen. Ze zei telkens ‘Je moet er wel doorheen kijken, naar de vele mogelijkheden die dit pand biedt’. Dat was lastig, zelfs voor mijn partner.

In 2016 verbleven hier nog welgestelde ouderen uit Breda en omstreken, die in gerieflijke privékamers verpleegd werden. Van die luxe van weleer was weinig over. Overal hokkerige kamers met een klein keukenblok, een eenvoudige douche en toilet. Aan wanden op strategische punten plastic handgrepen en ijzeren steunbeugels, voor houvast van slecht ter been zijnde ouderen. Hier en daar bungelden ouderwetse lampen aan woonkamerplafonds. Op de grond resten kapotgetrokken vloerbedekking in onbestemde grauwe kleuren. Vieze lichtschakelaartouwjes en rode alarmknoppen om het personeel in geval van nood op te roepen. Vergeelde lamellen voor de ramen.

Met lichtgevende tape was op vloeren en wanden aangegeven waar de aanstaande begrenzing van de nieuwbouwappartementen zou komen. Zelfs mijn man werd stil van deze trieste aanblik en sombere sfeer. Hij kreeg het koud, wilde weg uit de ruimte waar we in stonden.

Geesten

Op datzelfde moment voelde ik een stevig frisse windvlaag om me heen. Een 'dode' trok mijn aandacht! De geest van een gestorven man probeerde contact met me te maken.

'Hij' was boos, stak een hele tirade tegen me af. Na wat 'luisteren' begreep ik hem en zijn boosheid beter. Een oude man, eens bewoner van dit verpleegtehuis, was na zijn dood met zijn zielsenergie blijven hangen in dit gebouw 'omdat hij weigerde mee te verhuizen naar nieuwbouw.'

De zorginstelling was gedane beloftes aan hem (dat hij er tot aan zijn levenseinde kon blijven wonen) niet nagekomen. Hij hoorde net als alle andere bewoners mee te verhuizen naar een nieuw onderkomen. Toen hij dat bericht kreeg, maakte hij zich zo druk dat hij aan een hartstilstand overleed. Nu ventileerde hij als spokende energie richting mij alsnog zijn woede. Daarna zweefde 'hij' weg uit het kamertje, een lange gang in.

Vervolgens kwam ik vijf minuten later de energie van een 'dood omaatje' tegen in een lege badkamer in een van de mistroostige bijgebouwen. Deze zielsenergie 'bleef wachten op de kleinkinderen, die maar niet kwamen'.

Ik was blij toen ik weer buiten stond en de herfstlucht inademde. Zestig procent van de te realiseren woningen van dit makelaarsproject was verkocht. Met de resterende veertig procent wilde het maar niet lukken. Ik vond dat niet gek.

's Avonds vond ik op internet een persbericht uit een regionaal weekblad. De zorginstelling had de vroegere bewoners versneld ondergebracht in een nieuwbouwcomplex aan de andere kant van de stad (lees: aan het gebouw kon door snelle verkoop miljoenen verdiend worden). Niet alle bewoners waren gelukkig met de grootscheepse verhuizing. Velen hoopten tot hun laatste snik te mogen blijven zitten in de zorginstelling waar ze jaren woonden. De geest van de dode man was expres achtergebleven: 'Mij krijgen ze hier niet weg!' Dat klopte, zijn zielsenergie was er nog steeds!

Tips

Ben jij hoogsensitief of paranormaal gevoelig en ga je een te koop of te huur staande woonruimte bezichtigen? Doe vooraf een stevige grondings-oefening en visualiseer een beschermend kleurtje om je heen. Ik was dat die huisbezichtigingsdag vergeten. Dom van me, want zodra ik werk met cliënten houd ik daar wél rekening mee. Op mijn vrije dag dacht ik er niet aan.

Ben jij paranormaal gevoelig en kun je energetisch huizen reinigen? De markt daarvoor is groter dan je denkt. Richt je op makelaars met moeilijk verkoopbare appartementen en woningen in historische en/of monumentale panden. Werk in overvloed.

Heb je recent een woning gekocht of gehuurd die van een ander was? Maak de woning energetisch schoon, liefst voordat je erin trekt. Wapper met brandende salietakken in iedere kamer, brand lavendelkaarsen etc. Manieren genoeg te vinden op internet.

Altijd al *ghosthunter* willen worden? Entiteiten spoken niet alleen rond in ruïnes, middeleeuwse kastelen en oude bunkers uit de Tweede Wereldoorlog. Dwalende geesten die contact willen leggen met levenden zitten overal. In leegstaande én operationele ziekenhuizen, bejaardenoorden, verpleeg- en zorginstellingen. Daar waar mensen sterven, blijven er altijd wel een paar zielen achter die de weg kwijt zijn.

Gesloopt

Na deze Open-Huizen-Dag voelde ik me gesloopt. Thuis nam ik een warm bad en visualiseerde ik mijn aura schoon van opgedane plakkende rest-energieën, die ik niet wenste te behouden.

Een weekend later was ik aanwezig bij de boekpresentatie van *Zeker Weten... er is leven na de dood*, die gehouden werd in een fijn aanvoelend zorgcentrum voor spirituele mensen. Uit voorzorg draaide ik een energiekleurtje om me heen. Energie van anderen, dood en levend, bleef zo netjes op afstand.

En onze verhuisplannen? Die zijn veranderd in verbouwingsplannen. We weten weer hoe fijn onze huidige woon- en werkplek is. Energetisch schoon en rustig.

3. OVERLEDEN BANKETBAKKER VEROORZAAKT OVER- GEWICHT

Praktijkvoorbeeld. De ziel van een overleden jongeman maakt contact met een vrouw uit de wereld van de levenden. Ze merkt hem niet op, maar heeft wel last van hem. Ongewild beïnvloedt hij haar gedrag, kledingkeuze én lichaamsgewicht.

Mariska was eind dertig en werkte als beginnend therapeute in de alternatieve sector. Ze kwam bij me voor sessies regressietherapie. Vanuit haar basisangst 'om het niet goed te doen' was ze als zelfstandig therapeute overdreven aardig richting haar cliënten. Persoonlijke grenzen aangeven vond ze moeilijk.

Meer dan eens kwam het voor, dat ze uit eigen beweging in haar vrije avonduren of in haar vrije weekend cliënten belde om te vragen hoe het met hen ging. Deze belangstellende telefoongesprekken mondden vaak uit in gratis vervolgetherapie waar cliënten gretig - en dankbaar, dat moet gezegd - gebruik van maakten.

Mariska gaf privétijd en veel inspanningsenergie weg zonder daarvoor een vergoeding te ontvangen. Eén keer is niet erg, twee keer ook niet, maar het gebeurde iedere week en ieder weekend. Mariska wilde alles graag goed doen en weten hoe het met haar cliënten ging. Toch begon ze te twijfelen of ze wel therapeute had moeten worden, ze werd doodmoe van alle hulp die ze alsmaar aanbood.

Naar de buitenwereld toe deed ze zich sterker voor dan ze was; ze hanteerde de gebruikelijke trucjes. Ze bracht een dikke laag foundation en make up aan, om haar ware gezicht te verbergen. Spoot kwistig met haar lievelingsparfum. De geur van patchoeli hing zwaar om haar heen, als extra energiebeschermingslaagje. Kleding, schoenen, alles wat ze droeg, was tot in de puntjes verzorgd. Haar stem was zacht en neutraal. Niemand die aanstoot kon nemen aan hoe ze eruitzag, hoe ze zich gedroeg of sprak. Mariska was een gevoelige, lieve vrouw en een attente en behulpzame therapeute.

Lamplicht

Bij de vierde sessie liep ze gehaast mijn praktijkruimte binnen. Verbaasd keek ik op naar een gestreste Mariska. Ze zag er totaal anders uit dan de voorgaande keren. Kastanjebruine haren hingen slordig los op haar schouders. Ze was dikker geworden en zag er slonzig uit. Voor iemand als zij, die voorheen erg op uiterlijk en slanke lijn lette, vond ik dat vreemd. Vergeleken met de laatste keer dat ik haar zag, schatte ik haar tien kilo zwaarder. Ze droeg een lange, versleten rok in Ibiza-stijl. Met grote vetvlekken. Op het oude T-shirt dat ze aan had getrokken prijken schreeuwerige plakletters op borsthoogte. En verfspetters. Waar was de parfumwolk, de zorgvuldig geklede en gekapte Mariska gebleven?

Ineens begon de lamp aan het plafond van mijn praktijk te knippen als een discobol. Ah, Mariska was niet alleen! Ze had energie van iets of iemand bij zich die medeverantwoordelijk was voor deze vreemde transformatie. Had ze een dode op sleeptouw? Energie bij zich van een aangehechte overledene? Zonder dat ze dat zelf wist?

“Ik weet niet wat er met me aan de hand is, maar ik ben niet langer mezelf”, begon Mariska. “Sorry, dat ik te laat ben. Ik heb gevaarlijk hard gereden in mijn auto om hier op tijd te zijn. De laatste weken ben ik zo gehaast. Overal waar ik een afspraak heb, kom ik te laat.”

Het lamplicht aan het plafond knipperde er lustig op los. Ik keek omhoog en zag daar een gelige energiewolk hangen, die voor mij mannelijk aanvoelde. Een entiteit, de ziel van een overleden man, bewoog zich heen en weer tussen het plafond en Mariska’s aura.

“Hoe komt het, dat je je zo ineens heel anders kleedt?” vroeg ik haar. “Nu je het zegt! Ik heb maar wat aangetrokken vanochtend. Ik had haast. Snel heb ik een rok en T-shirt gepakt van een stapel kleding die onder in mijn kast lag. Oude klus- en verfkleren. Ik moest iets hebben dat me paste, want ik ben kilo’s aangekomen in korte tijd.”

“Heb je meer veranderingen bij jezelf opgemerkt?”

Geen rem

“Ik leen steeds vaker de sportwagen van mijn man om overal naar toe te rijden. Ik durf zomaar opeens keihard te rijden, zelfs ’s avonds laat, op onverlichte wegen. Ik had veel avondafspraken en wilde op tijd komen. En ik ben heel veel gaan koken en bakken. Ik eet me ongans aan van alles en nog wat. Bonbons, koekjes, gebakjes, cake, taart. Maar ook gegrild vlees met saus schuif ik met gemak naar binnen. Ik lust plotseling alles, terwijl ik van huis uit vegetariër ben. Ik ben kilo’s aangekomen! Net of er geen rem meer op me zit.”

“Heb je toevallig kortgeleden een overlijden meegeemaakt in je familie- of kennissenkring?”

“Nee, hoezo? Wacht even. Toch wel. Een zoon van een cliënte van me, hij overleed volkomen onverwacht. Vreselijk, hij is verongelukt in zijn auto. Hij was net twintig. Zijn moeder kwam voor een sessie bij me, ze wilde zo graag contact met hem maken. Weten of er leven na de dood is.”

Aha, dacht ik, dát is de zielsenergie die om Mariska heen hangt. Het knipperen van de plafondlamp stopte. ‘Hij’ werd eindelijk gezien, door mij. Mariska had hem nog steeds niet in de gaten.

Met een aanloopje, om die boodschap niet te cru over te brengen, begon ik uit te leggen dat zielen na het sterven hun lichaam verlaten. Dat de ene ziel omhooggaat naar Het Licht, de andere ziels(energie) op een

bepaalde plek blijft hangen en dat weer andere zielen op zoek gaan naar nog levende personen.

Mensen die abrupt sterven, willen na het verlaten van hun dode lichaam nog wel eens een laatste bericht of groet overbrengen aan nog in leven zijnde relaties of familieleden. Als direct contact leggen met hen niet lukt, zoeken ze in die buurt verder totdat ze een geschikte persoon, bijvoorbeeld een paranormaalgevoelige, vinden met wie ze wel kunnen communiceren.

Ik wist niet in hoeverre sensitieve Mariska van die mogelijkheid op de hoogte was. “Wat weet je over die overleden zoon van jouw cliënte? Hij was begin twintig zei je, en hij verongelukte in een auto. Hoe is dat gebeurd?”

Mediumschap

Mariska: “Hij werkte als patissier in een bakkerij. ’s Avonds laat reed hij naar huis in een snelle tweedehands cabrio. Hij vloog uit de bocht, crashte en overleed ter plekke. Zijn moeder had zo’n verdriet! Aan mij vroeg ze of en hoe ze met haar overleden zoon in contact kon komen.”

“Is dat gelukt?”

“Nee, we hebben het geprobeerd via een visualisatie, maar hij kwam niet door. Ik ben geen medium, ook al wilde ik haar graag helpen.”

“Mariska, deze verongelukte jongeman is wel degelijk doorgekomen, hij is op dit moment bij je. Tijdens die visualisatiesessie met zijn moeder heb je zó goed contact met hem gemaakt, dat hij met zijn zielsenergie

naar jullie is toegekomen en in jouw energieveld/aura belandde. Sindsdien is hij dichterbij dan je denkt, ook al lukte het hem toen niet om met zijn moeder in gesprek te raken.”

Geschrokken sloeg Mariska een hand voor haar mond. De plafondlamp flitste als een dolle.

Pas nadat ik samen met haar contact legde met de zielsenergie van de overleden banketbakker en we met hem ‘communiceerden’, hield het knipperende licht op. We kregen nog een mooi bericht door, bestemd voor zijn moeder. Die boodschap kon Mariska op een later tijdstip overbrengen als ze haar cliënte weer zou spreken. Tenslotte liet de ziel van de overleden jongeman Mariska’s aura los en vertrok naar lichtere sferen.

Enigszins ontdaan begon ze te giechelen. “O-oh”, zei ze, “daarom hield ik plots zo van gebakjes en bonbons. Hij was patissier! Hij wilde mijn aandacht trekken, spoorde me aan dingen te doen en te eten waar *hij* van hield.”

Dik door entiteitenbezoek?

“Ja”, zei ik, “Je nam een beetje van zijn persoonlijkheid, zijn zielsenergie over. Nam deels zijn identiteit aan. Kijk naar wat je aan hebt. Je draagt werkkleding met vetvlekken erop. Op jouw T-shirt staan letters. Ze vormen notabene een jongensnaam. De laatste tijd race jij in de auto van je partner, net zoals hij in zijn cabrio. Wat ben ik blij dat jij nog niet uit de bocht bent gevlogen! Op het naar binnen werken van veel eten zat geen rem, zei je.

De jongeman kon niet meer op tijd remmen in zijn auto, maar jij kunt wel degelijk ongewenste energetische contacten beëindigen. Jij bent de baas over je eigen lichaam, niet een ander, en al helemaal geen dolende ziel.”

De keer daarna dat ik Mariska weer zag om aan haar therapietraject te werken, vervolgden we samen *haar* pad en bespraken we *haar* persoonlijke problematiek. Ze leerde beter persoonlijke en energiegrenzen stellen, dat ze ‘goed genoeg was zoals ze was en deed’, en dat ze als therapeute haar vak uitstekend uitoefende. Ze mocht gerust een tandje minder behulpzaam zijn naar haar cliënten toe.

De extra kilo’s die ze met zich meedroeg, ingegeven door de tijdelijk aangehechte zielsenergie van de dode patissier, verdwenen in rap tempo. Evenals haar kortdurende overdreven behoefte aan zoetigheid en om alles op te eten wat op tafel kwam.

Het mediumschap, communiceren met overledenen, liet ze voortaan over aan andere collega’s. Ze maakte een groeisput, maar niet meer in lichaamsomvang.

Zielsenergieën vanuit het hiernamaals kunnen (ook ongemerkt) levende personen beïnvloeden.

Ik denk nog wel eens aan ‘de dode banketbakker’ bij het zien van paranormaalgevoeligen en mediums die onnodig veel lichaamskilo’s met zich meedragen. Ongetwijfeld houden deze mensen van veel en lekker eten, maar lang niet altijd zijn ze zich bewust van ongenode

energie-gasten en -lifters die zich in en om hun aura ophouden.

Contacten met zielen uit het dodenrijk kunnen je geestelijk verrijken, en in een enkel geval lichamelijk verzwaren.

4.

LEVENDIGE LAATSTE RUST- PLAATSEN

In de omgeving van uitvaartcentra, begraafplaatsen en kerkhoven is het een komen en gaan van zielen. Hieronder voorbeelden van 'laatste rustplaatsen' waar het druk is met dwalende geesten.

In de lente bezocht ik het graf van mijn schoonouders, samen met mijn man. Zijn ouders zijn ruim vijftien jaar dood, maar nog lang niet vergeten.

Op gezette tijden brengen we ze een bezoekje. Dat wil zeggen een bezoek aan hun graf, dat op een kleine dorpsbegraafplaats ligt in de provincie Zeeland. We nemen broodjes en een thermosfles koffie mee, kijken of alles er goed en netjes bij staat, 'picknicken' staand bij hun grafsteen en babbelen hardop tegen ze alsof ze ons kunnen horen. Manlief vertelt hoezeer hij ze mist, hoe het met ons gaat en wat onze toekomstplannen zijn.

Uitspreken wat je op je hart hebt werkt therapeutisch voor álle nabestaanden. Therapiecliënten geef ik nu en dan de opdracht om afscheids- en andere brieven te schrijven aan overledenen, in het geval ze iets willen overbrengen wat in eerdere situaties niet lukte. Zulke brieven maken en voorlezen aan een graf - wanneer de geadresseerde in kwestie gestorven is - blijkt geregeld een uitstekende afsluiter voor onverwerkte emotionele relatiezaken.

In de periode na het overlijden van mijn schoonouders was hun zielsenergie nog maanden voelbaar. Eerst in het huis waar ze tot hun dood woonden, daarna rondom hun graf. Na ongeveer anderhalf jaar waren ze 'weg'.

Hun zielsenergieën verdwenen, hun eigen weg en zielsplan volgend.

Toch houden mijn partner en ik ons koffie- en broodjesritueel aan om ze te blijven gedenken. Hoe je rouwt, is persoonlijk. In de loop der jaren zijn wij dit intieme moment op de Zeeuwse begraafplaats gaan waarderen.

Spelende geesten

Naarmate minder plek nodig was voor ons verdriet, kwam er ruimte voor andere zaken en emoties. Manlief en ik stonden een keer stil bij hun marmeren grafsteen en genoten van de eerste uitbundige zonnestralen op een vroege lentedag. Eksters en kraaien vlogen af en aan, lieten van zich horen in de boomtoppen aan de rand van de begraafplaats. We roken het pas gemaaide gras. Voor het eerst zagen we de netjes onderhouden bloemperken met viooltjes en de schoongeborstelde andere gedenkstenen, die in een slingerend patroon lagen.

Die dag keek ik ook met mijn derde oog. Zag lichtgele gestalten bewegen nabij graven waar pasgeleden de teraardebestelling had plaatsgevonden. Ik stootte mijn partner zachtjes aan en zei: “Kijk!” Hij begreep me niet, dacht dat ik andere bezoekers op de begraafplaats aanwees. Die waren er niet, net zomin als hij iets zag. Jammer, want het tafereel was apart.

Tussen twee rijen met grafzerken van dezelfde grootte in, speelden drie kinderen. Beter gezegd, ik nam

lichtschaduwen waar die aangaven hoe deze entiteiten er vroeger hadden uitgezien als levende personen.

Twee gedaantes van de drie spelende 'kinderen' kristalliseerden uit tot jongens die tikkertje speelden. Ze holden lachend achter elkaar aan. Hun schaterlach klonk me helder in de oren. Ze droegen een hemdsblouse met korte mouwen, een pofbroekje tot op de kuit, een pet op het hoofd. Stapten rond op hun klompen. Een transparant meisje in een flodderig jurkje rende haast dansend achter een ijzeren hoepel aan. Telkens tikte ze de grote ring aan om hem voort te bewegen.

Een lange magere oudere man met een baardje, in zwart pak, hoge hoed op het hoofd, liep voor hen uit. Plechtig. Hun kleding hoorde bij de tijdsperiode 1870-1880. Een opa met zijn kleinkinderen? Een willekeurige man, met spelende kinderen?

Zeker was, ze waren al heel lang dood, maar toch nog steeds sterk aanwezig met hun zielsenergie op deze dorpsbegraafplaats. Toen ik hun kant uitliep, losten de gestalten op.

Op de plek waar de kind-geesten zojuist liepen en speelden was een hoek van de begraafplaats ingericht voor hedendaagse kindergraven. Was het vrolijke gedrag en gelach van de al overgegangene zielen een uitnodiging geweest voor recente kinderzielen om mee te gaan naar andere oorden?

De speelse energie legde een vriendelijk energielaagje over de kindergraven heen. Een kwartier later was alles weer even sereen en stil als kort daarvoor.

Prachtig, om mee te mogen maken. Kerkhoven en dodenakkers zijn er voor levenden, doden én voor zielen die bezig zijn met de overgang naar de andere wereld. Voor sommige zielen duurt het weken, maanden of jaren; weer anderen zijn vlotter met hun overgang van het aardse naar het dodenrijk.

Franse stilte

In Frankrijk wandel ik graag op kleine plattelandskerkhoven. Vooral in de zomer, in van die stille ingeslapen gehuchten met oude vervallen huizen. Even een ommetje maken langs ingezakte en scheve zerken. Genieten van de intense stilte die daar heerst en die alleen onderbroken wordt door geluid van krekels, een pruttelende automotor of een wegscheurende brommer in de verte.

Daar lees ik namen, geboorte- en sterfdata die in de gedenkstenen zijn gebeiteld. Bekijk foto's van overleden personen die 'voor altijd' gevat zijn in porseleinen ovale schildjes. Verwonder me over stoffige plastic bloemstukken, eens fel van kleur, nu lichtgrijs getint.

Op zulke pittoreske ommuurde kerkhoven, gelegen naast dorpskerkjes die op instorten staan, voel ik me prettig. Het is er rustig. Stil. Mooi stil. Zelden neem ik daar dolende zielsenergieën waar. De energie die hoort bij leven en sterven, gaat op het Franse platteland naadloos over van in leven zijnde dorpsbewoners naar gestorvenen op het kerkhof.

Leef, sterf, rouw, (be)rust. Je wordt geboren en op een dag is het tijd om te gaan. Hoe anders is dat in jachtige grote steden waar het leven voor alle mensen maakbaar lijkt. Waar zo lang mogelijk in leven blijven hoger aangeschreven lijkt dan kwaliteit van leven. Waar artsen en patiënten negeren dat we sterfelijk zijn en vaak weigeren te accepteren dat doodgaan deel uitmaakt van ons leven van alledag.

Contact met de doden

Een keer gaf ik een lezing in een groot en modern stedelijk uitvaartcentrum. Over reïncarnatie, de beperkte houdbaarheid van ons sterfelijk lichaam in relatie tot ons zielsbewustzijn, en leven na de dood.

De plek vooraan in de aula, waar ik stond om mijn verhaal te houden, was normaal gesproken de plaats waar de kist - met daarin de overledene - werd neergezet en waar gesproken werd ten afscheid.

Het geroezemoes van tweehonderdvijftig mensen die wachtten op wat ik ging vertellen, maakte me nerveus. Bestond er niet een gouden regel om te kalmeren bij het houden van een voordracht? Blick op oneindig, ogen richten halverwege het publiek en niemand specifiek aankijken? Proberen maar.

Recht voor me zag ik tientallen rijen plastic kuipstoelen, met daarop de contouren van alle belangstellenden. Dat niet alleen. Doordat ik in de ruimte staarde zag ik de aura's van mensen in elkaar overlopen en ook opeens zielsenergieën van overledenen!

Geesten bewogen zich door elkaar heen, boven de hoofden van de mensen in de zaal. Veelal dichtbij personen waarmee een entiteit een speciale band had gehad. Een stuk of wat zielsenergieën kwamen naar me toe zweven en ik schoot in de lach. Nooit gedacht, dat ik zowel levenden als overledenen zou kunnen motiveren met mijn verhaal over reïncarnatie.

Na afloop van de lezing ontstond een lange rij. Mensen wilden aanvullend persoonlijke vragen aan me stellen, die verdacht veel op elkaar leken. Zoals: 'Is de scheidslijn tussen leven en dood echt zo dun?' en 'Was die ene speciale droom waarin een overledene contact met me opnam echt gebeurd?' Jazeker! Niks *wishful dreaming*. Contacten vanuit het hiernamaals verlopen gemakkelijker in de droomstaat. De levende treedt tijdens een (nachtelijke) slaapdroom een beetje uit en zweeft met zijn zielsenergie omhoog naar een lichtere sfeer. De overledene daalt vanuit de lichtere sferen/dodenrijk naar beneden richting nabestaande. Bingo, contact! Zelden had ik bij een presentatie over reïncarnatie zo veel toeschouwers. Zielen met en zonder lichaam.

Let op bij werk in de uitvaartbranche

Medewerkers in de uitvaartbranche komen veelvuldig in aanraking met leed van anderen. Ze zien, praten met, en begeleiden verdrietige nabestaanden van overledenen. Dergelijke heftige emoties hebben praktisch altijd hun weerslag op hun fysieke gesteldheid.

Wat begint met het voelen van een lichte vermoeidheid kan leiden tot emotionele uitputting, geen zin meer hebben om een functie uit te oefenen en totaal 'opbranden'. Constante onderdompeling in verdrietige omstandigheden én werken te midden van de (onzichtbare) aanwezigheid van dwalende entiteiten die om aandacht bedelen, eisen zijn tol.

In uitvaartcentra, bij crematies en begrafenissen is het superdruk vanwege de almaar durende interactie tussen rouwende levenden en de energieuitwisseling tussen levenden en entiteiten. Als je dat niet in de gaten hebt of er geen aandacht aan besteedt, ligt emotionele en lichamelijke uitputting op de loer.

Heb jij een baan in de uitvaartwereld? Ben je hoog sensitief of paranormaalgevoelig? Denk dan op regelmatige basis een beschermingskleurtje om je lichaam heen om energie en emoties van anderen op gepaste afstand te houden. Of zorg voor vrijetijdsbesteding in de natuur. Opladen in stilte of in een groene omgeving is hard nodig om een juiste balans te vinden en houden, om werk in de uitvaartbranche te kunnen blijven doen.

Graven boven de grond

In het najaar van 2018 was ik op vakantie in Lissabon, Portugal. Ik bezocht daar het *Cemitério dos Prazeres*, een twintig hectaren tellende begraafplaats, aangelegd in 1833, na een choleraepidemie die duizenden mensen het leven kostte.

Lichamen van overledenen werden en worden daar niet onder de grond begraven maar bijgezet in kisten bóvengronds, in monumentale stenen huisjes. Vaak met kruizen of heiligenbeelden op het dak.

Toegang tot deze gedenkhuisjes verkrijgen alleen de familieleden van de gestorvenen. Zij beheren de sleutel van smalle hoge deurtjes met open traliewerk, soms voorzien van vensterglas en gordijntjes. Hier en daar kun je de op elkaar gestapelde houten doods-kisten in vergane staat zien liggen. Bijna aanraken. De met graflinten en kunstbloemen verfraaide kisten vergaan langzaam. Hoe langer het geleden is dat iemand in het graf-monument werd bijgezet, des te meer je ziet hoe ook het hout is gaan rotten. Daardoor kom je ingestorte kisten tegen en kun je af en toe een stukje van het geraamte van de dode zien liggen.

Luguber? Dat valt mee. Het is een ándere manier van omgaan met gestorvenen.

De algehele uitstraling op deze enorme begraafplaats was kalm en sereen. Om de vijf minuten vloog er wel een verkeersvliegtuig over. De startbaan van een internationaal vliegveld lag vlakbij. Toepasselijk, vond ik, al die vliegtuigen die opstijgen... net zoals de ziel na de dood omhooggaat.

Dat entiteiten zich koest hielden of nauwelijks aanwezig waren, dat viel me tegen. Ik had op zijn minst verwacht dolende ex-cholera-patiënten uit het verleden tegen te komen, maar nee. Niks te zien.

De zon scheen fel, het was 30 graden. Ik maakte foto's met mijn iPhone, van witgeverfde grafmonumenten die blonken in de Portugese zon. Na een lange wandeling tussen de duizenden graven, hield ik het voor gezien. Manlief was blij, hij vindt mijn belangstelling voor doodse materie niet inspirerend. Vlug nog naar de 'fototentoonstelling over de dood', in een gebouw bij de ingang van het *Cemitério dos Prazeres*.

We liepen langs enorme foto's, afgebeeld op groot doek, over uitvaarten van 'Bekende Portugezen', die wij niet kenden. Mijn man kreeg het koud in de koelte van de schaduw binnen. Hij 'voelde iets engs' en wilde naar buiten. De verlichting binnen flikkerde aan. En uit. En weer aan. Enzovoort. Hier hingen meerdere geesten rond. Ze waren niet 'oud', maar voelden 'jong' aan. Zielen van pasgestorvenen die op onderzoek uit waren.

Grafbeschermer

Buiten wilde ik nog een laatste foto maken van een schitterend en indrukwekkend praalgraf. Een groot witgeschilderd monument met op het dak een stenen beeld van een engel met vleugels. Maar dat wilde niet lukken. Het kleurenscherm van mijn mobiel sloeg op tilt, daarna op zwart.

Ik sloot mijn iPhone af, startte het apparaat weer op en wachtte. Probeerde opnieuw een foto te maken van het grafhuis waar ik voor stond. Weer kreeg ik een zwart scherm. Uitzetten, aanzetten, opnieuw wachten. Mijn mobieltje was toch niet kapot? Nog een keer. Uitzetten, opstarten. Ik deed daarbij een stap naar voren, leunde

met één arm tegen de graftombe en voelde direct de aanwezigheid van een metershoog en metersbreed energieveld. Donker. Stevig. Net niet dreigend.

In gedachten vroeg ik: Wat is dit? Om vervolgens antwoord te ontvangen in mijn hoofd, dat klonk als een dof 'Ik bescherm dit graf'.

Geschrokken maakte ik mijn verontschuldigen en beloofde geen foto te maken. Meteen plopten op het scherm van mijn telefoon de gebruikelijke kleurrijke Appjes weer tevoorschijn. De camera deed het weer, pff, gelukkig.

Met fotograferen van objecten op kerkhoven en begraafplaatsen ga ik sindsdien zorgvuldiger om.

Het is allesbehalve een 'dooie boel' op plaatsen waar overlevenden hun laatste rustplaats hebben.

5. DOLENDE DODE WONDER- DOKTER

Een spook in de achtertuin!

Bij de allereerste bezichtiging van het huis waar ik nu woon, ruim twintig jaar geleden, rook ik bij binnenkomst in de gang bij de voordeur een brandlucht. Noch mijn partner noch de makelaar merkten de geur op. Dat de 'rooklucht' verband hield met de toenmalige eigenaar, hoorde ik pas ná het tekenen van het koopcontract. Hij was vrijwilliger bij de brandweer én had meegeholpen bij het blussen van een grote brand in dit pand, voordat hij er zelf ging wonen met zijn gezin.

Paranormaalgevoelig als ik ben, ving ik een energie-echo van brand op. Nadat mijn man en ik de gekochte woning betrokken, maakten we alles goed schoon. Binnen, buiten, gewoon en energetisch. De rooklucht verdween. Het huis dat in 1924 gebouwd was werd van ons.

Boze geest

Vijf jaar na onze intrek in deze woning 'zag' ik op een zomeravond in het schemerdonker de contouren van een mannenhoofd bewegen, aan de buitenkant van het woonkamerraam. Alsof een half doorzichtige, leeggelopen ballon in de gedaante van een hoofd heen en weer wiegde in de wind. De vorm die ik waarnam deinde heen en weer, op één plaats.

Na inzoomen werd het vage hoofd beter zichtbaar als plaatje: een kale oude mannenschedel, kleine ogen, grijze piekharen bij de oren, een snorretje. Er hoorde een gedrongen en gebogen lichaamssilhouet bij. Ik

veronderstelde dat het om zielsenergie ging van een overleden oude man, een tachtigplusser. Energie die tamelijk onprettig aanvoelde. ‘Hij’ was *not amused*.

Ik ging een gesprek met hem aan, wilde weten wat deze verschijning hier deed. Daaruit begreep ik het volgende. Toen de oude man nog leefde, in de jaren zeventig van de vorige eeuw, had hij een ernstig zieke vrouw. Zij kocht medicijnen bij een ‘bijzondere dokter’. Deze medicamenten werkten niet, de vrouw stierf.

Kort na háár dood overleed de man. Na het verlaten van zijn dode lichaam ging hij als ziel op zoek naar ‘die dokter die verkeerde medicijnen had gegeven’. Als boze geest wilde hij verhaal halen.

De genezer waar het om draaide zou precies op deze plek waar wij nu wonen, gewoond hebben! De ziel van de overleden tachtigplusser hield de dokter nog steeds verantwoordelijk voor de dood van zijn echtgenote.

Of dat werkelijk waar was? Mogelijk was de vrouw ongeneeslijk ziek geweest en hielp geen enkel medicijn, regulier of alternatief, om haar nog te genezen.

Enkeltje hemel

Omdat ik de entiteit niet in mijn achtertuin wilde laten rondspoken, begon ik hem uit te leggen dat het inmiddels jaren geleden moest zijn geweest dat die dokter alias alternatief genezer/arts dit huis had bewoond. Die arts was allang vertrokken. Waarnaartoe, geen idee. Misschien was die dokter ondertussen ook wel gestorven en zocht de geest op de verkeerde plek?

Kon hij niet beter verhuizen naar andere sferen in plaats van rond mijn huis te blijven hangen? Was een enkeltje richting zijn overleden vrouw een optie?

Het werd een pittig energiekusje. Na lang 'onderhandelen' snapte de spokende ziel dat hij vrij was om een andere kant op te gaan. Boosheid kon hij beter omzetten in liefde. Ik was opgelucht toen hij zijn onzichtbare biezen pakte en uiteindelijk koos voor Het Licht. Met mijn derde oog zag ik hoe het beeld van het zwevende mannenhoofd - symbolisch gezien - slonk tot een leeggelopen ballon. Het tuinspook liet zich niet meer zien.

Dorpsroddel

Een jaar na het vertrek van deze zoekende schim naar lichtere sferen, hoorde ik een buurtroddel. Het jaren-twintig-huis waarin ik woon, zou eind jaren tachtig van de vorige eeuw door onbekenden in brand zijn gestoken om 'een wonderdokter zo te dwingen tot vertrek uit het dorp'. Niemand wist precies meer wie dat vuur destijds had aangestoken; de dader lag zagezegd op het kerkhof 🙄. Een buurvrouw vertelde me, dat mensen die hier in het rustige buitengebied van dit dorp woonden indertijd meer dan genoeg hadden van de wonderdokter die hier woonde. De man behandelde en genas zieke mensen die van heinde en verre kwamen. Ook al wisten burens niet wat hij exact deed, hij genas velen. De dokter zou kunnen magnetiseren en hij verkocht eigen brouwsels als medicijn. Zijn 'wonderen' zorgden voor veel bezoekers, maar ook voor rijen geparkeerde auto's die toe-

gangswegen blokkeerden. Tot stijgende ergernis van omwonenden. Verrichte de wonderdokter voornamelijk financiële wonderen voor zichzelf?

Het door de verwoestende brand onbewoonbare huis stond lang leeg; de geheimzinnige genezer was met onbekende bestemming vertrokken.

Scherven

In 1990 werd het huis herbouwd en opnieuw door een gezin bewoond. Vanaf 1997, toen ik hier kwam wonen, kwamen mijn partner en ik jaarlijks bij het ompspitten van gedeeltes van onze achtertuin glasscherven tegen in de omwoelde aarde. De scherven waren afkomstig van ouderwetse bruine en groene glazen potjes en apothekersflesjes. We vonden dat raar, maar konden het nergens mee in verband brengen. We hielden het op 'scherven brengen geluk'.

Nadat de dolende geest van de overleden oude man (in 2005) definitief was verdwenen en herenigd in Het Licht met zijn overleden vrouw, kwamen we geen glasherven meer tegen.

Was het toeval dat ik hier als reïncarnatietherapeut (en energiewerker) kwam wonen? Niet meer ter zake doende rest-energieën en dolende entiteiten laat ik - als het zo uitkomt - netjes verdwijnen. Energie in en om ons huis is gezuiverd. Het deel van de tuin dat achter mijn praktijkruimte ligt gebruik ik af en toe nog om 'tijdelijk zielen in te parkeren'. Daarover een andere keer meer! Dat is een verhaal op zich.

6.
PAS OP BIJ AIRCO'S!

Airconditioning houdt luchtvochtigheid en temperatuur in ruimtes op een gewenst niveau. In vertrekken die aangesloten zijn op airco-ventilatiesystemen voelt de in te ademen lucht soms slaapverwekkend en doods aan. Wetenschappers stelden vast dat airco-lucht meer bacteriën en virussen bevat dan gewone (buiten)lucht. Over andere energieresten in airco-lucht, zoals ziels-energieën, hoor je niemand. Tot nu 😊.

Het volgende bericht vond ik in mijn mailbox. Met goedkeuring van Y. deel ik het hier:

“Afgelopen week had ik een nogal heftige ervaring in de hal van een ziekenhuis. Ik liep daar, op weg naar buiten, toen een vrouw me tegemoetkwam. Ze rende naar de balie en riep naar een verpleegkundige: ‘Snel! Kom gauw! Er is iets met mijn man!’

Ik liep door, in de richting van de toegangsdeuren van het ziekenhuis, de vrouw holde met de verpleegkundige naar haar man. Ik passeerde de plek waar de man op een bank lag. De vrouw en verpleegster riepen dat de man wakker moest blijven. In mijn beleving liep ik ergens doorheen. Ik kreeg kippenvel tot het abnormale. Ik voelde iets en dacht ‘die man is al bijna niet meer hier op aarde’.

Het was voor mij een heftige ervaring. Ik ben een behoorlijk sensitief persoon en voel veel, maar dit kende ik nog niet. Kan het zijn, dat ik een bepaalde ervaring heb gehad of denk ik dat maar? Lieve groetjes, Y.”

Mijn antwoord: “Hoi Y. Wat je gevoeld hebt is het energieveld van die man. Je kunt dat ook zijn zielsenergie noemen, die zich op dat moment geheel of gedeeltelijk buiten zijn lichaam bevond. Dat gebeurt bij mensen die in shock zijn, in coma raken of aan het sterven zijn. De man was met zijn zielsenergie tijdelijk uit zijn lichaam óf hij maakte zich definitief los van zijn lichaam, klaar voor vertrek (sterven).

Je passeerde zijn energieveld en liep er deels doorheen. Als je paranormaalgevoelig of erg sensitief bent, kun je dat inderdaad waarnemen of voelen.”

Ongezonde lucht in ziekenhuizen

Door Y's mailtje dacht ik terug aan de keren dat ik in een ziekenhuis was geweest. Gelukkig in bijna alle gevallen als bezoeker en niet als patiënt.

In ziekenhuizen is het een komen en gaan van patiënten, bezoekers, verpleegkundigen, artsen, chirurgen, medewerkers van huishoudelijke- en technische dienst. Tussen al die lichamen met persoonlijke energievelden/aura's krioelt het van voor het blote oog niet zichtbare energie (bijvoorbeeld bacteriën en virussen) én van zielsenergieën die tijdelijk een lichaam hebben verlaten - als gevolg van verdoving bij medische onderzoeken of ondergane narcose bij operaties - en zielen die hun lichaam definitief verlieten na het sterven in het ziekenhuis.

Bij die laatste groep gaat het om zielsenergie van mensen die stierven in het ziekenhuis terwijl ze buiten kennis waren (onder verdoving of narcose), gestorven

psychiatrische patiënten (vanwege gekte of medicijn-gebruik beseft iemand niet dat hij/zij sterft), overleden dementerenden (hun geest is al dwalend voorafgaand aan het sterven), gestorven baby's en jonge kinderen (onbegrip over het sterven).

Ben je hoogsensitief of paranormaalgevoelig en merk je sneller dan anderen geesten/entiteiten op in je omgeving, dan kan een bezoek aan of een verblijf in een ziekenhuis extreem druk en vermoeiend aanvoelen omdat daar zoveel verschillende soorten (ziels)-energieën door elkaar heen bewegen.

Vriendin A. werd opgenomen in een modern regionaal medisch centrum en ik bracht haar een bezoek.

Eenmaal in het gebouw kreeg ik last van de muffe, te warme en slaapverwekkende lucht die daar hing: in de entreehal, de lift, de gangen, de zaal waar ik moest zijn. Mijn ogen voelden droger aan, mijn contactlenzen plakten vast aan mijn ogen. Ik kreeg last met ademen, begon te hoesten.

Vriendin A. vertelde dat iedereen last had van de droge airco-lucht. "De ramen kunnen hier niet open en ze houden de temperatuur erg hoog." Voor haar was de kwestie daarmee afgedaan. Dat ik in ziekenhuizen met mijn paranormale gevoeligheid 'energetisch aanloop' tegen dolende zielsenergieën ben ik gewend. Niet dat ik airco-lucht binnen in een gebouw extreem duidelijk kan voelen.

Stofzuigereffect

Constant had ik het gevoel dat in de buurt van mijn hoofd aan mijn energieveld werd getrokken. In de zaal bij A. kostte het me moeite om mijn aura dichtbij en gelijkmatig verdeeld rondom mijn lichaam te houden. Door de (te hoge?) afstelling van de ziekenhuisairco wapperde mijn flexibele energieveld van me vandaan, mee op een koude sterke luchtstroom. Vergelijkbaar met een tapijt waaraan de borstel van een stofzuiger blijft 'plakken' omdat de zuigkracht te hoog staat.

Bovendien moest ik me - vlak voordat ik vriendin A. in de zaal waar ze in bed lag, kon begroeten - een weg banen door zacht bewegende laaghangende mistwolken op de linoleumvloer: narcose-restenergie van meerdere operaties bij verschillende patiënten. Restjes oude verdoving kringelden ongevraagd mijn aura binnen, aan de onderzijde.

De zaallucht was bedompt en slaapverwekkend. Vanwege een niet goed werkend aircoventilatiesysteem, door verdovende energie-resten die laag op de grond hingen, omdat daar geen enkel raam open kon? Of een combinatie van die dingen. Vanuit de gang kwam de geur van ontsmetting- en schoonmaakmiddel naar me toe drijven. Het róók overal schoon, maar zuiver was de lucht allerm minst.

Na mijn bezoek aan A. haalde ik buiten in de stromende regen opgelucht adem. Frisse, schone lucht! Ik was moe geworden van 'het voortdurend bij mezelf blijven', mijn energieveld bij me houden, als tegenreactie op het aanhoudende zuigende getrek aan mijn aura.

Diep inademend, blies ik denkbeeldig meteen mijn longen schoon bij het uitademen. Wat een troep had ik ingeademd. Ik kan me niet voorstellen dat zo'n airco-omgeving goed was voor gezonde personen, laat staan voor bedlegerige patiënten.

Zieke gebouwen

In 1902 bedacht een jonge Amerikaanse ingenieur en uitvinder, Willis Carrier, een effectief systeem om de temperatuur en vochtigheid in een drukkerij in Brooklyn onder controle te houden. In 1924 werd de eerste bioscoopzaal in New York voorzien van een koeling. Dit was zo'n succes dat vijf jaar later 300 cinemazalen in de Verenigde Staten luchtkoeling installeerden. De rest is geschiedenis.

Tegenwoordig vind je overal airco's. In treinen, vliegtuigen, grote openbare gebouwen, bij particulieren thuis. We vinden het prettig om temperatuur en vochtigheid te kunnen reguleren. Niets mis mee, toch? Dat koelen met airco's weliswaar veel elektriciteit en geld kost vinden we niet problematisch. Of de kwaliteit van airco-lucht 'vers' of gezond is evenmin. Airco-lucht bevat vaak schimmels, bacteriën en virussen, meestal veroorzaakt en verplaatst door slechte ventilatie en oververhitting. CO₂ stapelt zich op door te weinig verluchting en leidt tot lichamelijke klachten.

Regelmatig en correct ventileren is daarom belangrijk. Door kostenbezuinigingen op onderhoud van airco-apparatuur worden filters te laat, niet gereinigd of niet tijdig vervangen, ondanks dat we weten dat vuile filters en kapotte airco's nadelige effecten ressorteren op de luchtkwaliteit in gesloten ventilatiesystemen.

Bacteriën en virussen stapelen zich op in slecht werkende filters, verspreiden zich daarna vlug en gemakkelijk door de lucht. Gevolg: zware vermoeidheid, duizeligheid, misselijkheid, oog-, neus- en keel-irritaties én chronische luchtweginfecties bij mensen die deze lucht inademen (*sickbuildingsyndroom*). Hiervoor hoeft je niet eens hypergevoelig te zijn!

De almaar circulerende luchtstromen blijven benauwd en warm aanvoelen. Op de ene plek in een gebouw broeierig en drukkend, op een andere plek juist weer ijskoud omdat de luchtcirculatie en -ventilatie onder de maat is. Ramen kunnen niet open, frisse en gezonde zuurstofrijke lucht ontbreekt. In ruimtes waar veel mensen tegelijk aanwezig zijn (denk aan cinema's, hotels, congrescentra, ziekenhuizen, treinen, vliegtuigen) moet men het doen met 'ververste' airco-lucht. Bacteriën en virussen verspreiden zich op deze wijze eenvoudig en in rap tempo binnen het afgesloten luchtcirculatiesysteem.

Verkouden passagiers in vliegtuigen

Uit onderzoeken blijkt dat bacteriën in een vliegtuig in de lucht ruim honderd keer vlugger op anderen worden overgedragen dan tijdens ons dagelijks leven op de

grond. In een vliegtuig word je 113 keer sneller verkouden! Volgens onderzoekers het gevolg van te lage luchtvochtigheid van de airco-lucht in een krappe ruimte met veel passagiers, die allemaal in- en uitademen. Neuzen en kelen gaan droog aanvoelen waardoor het immuunsysteem op die lichaamsplaatsen minder goed werkt. Daardoor worden alle passagiers ontvankelijker voor bacteriën en gauw verkouden. Echter, onderzoekers buigen zich niet over menselijke energierestjes in airco-lucht.

Mijn laatste drie korte vliegvakanties binnen Europa in twee jaar tijd, resulteerden zowel na de heen- als terugvlucht in ernstig geïrriteerde luchtwegen (longontstekingen) en ooginfecties.

Op Schiphol kreeg ik onmiddellijk last van geïrriteerde en droge ogen. Bij de douanecontrole in de vertrekhallen snakte ik naar gezonde buitenlucht, maar alles is er overdekt en overal is (te) warme airco-lucht. Eén keer verloor ik mijn stem, direct na de landing. Ik kon niet meer praten, zo verkouden was ik plotseling geworden tijdens de vlucht. Was ik gewoon moe en toe aan vakantie?

Pas bij de vierde vliegreis viel me op hoe smerig de lucht werkelijk was in de cabine. Niets mis met de geur, wel met hoeveel rest-energieën van voorgaande passagiers nog steeds in het vliegtuig circuleerden. Als gevolg van de zuigende werking van de airco zat de cabinelucht bommetje vol met aurarestjes van eerdere passagiers

die in het toestel hadden gezeten. Vermoeiend, om dat te kunnen voelen.

Vliegtuigmaatschappijen moeten winst maken om te kunnen blijven voortbestaan. Vliegtuigen moeten zo kort mogelijk zonder betalende passagiers zijn. Vliegen, landen, passagiers eruit, nieuwe passagiers erin, opstijgen en wegvliegen naar de volgende bestemming. Voordat een nieuwe lading mensen plaatsneemt in een toestel zet men de airco van het vliegtuig op maximum. Ondertussen ruimt een schoonmaakkploeg links en rechts de ergste zichtbare rommel op en maakt de stoelen gereed voor de volgende vlucht. Lucht verversen gebeurt slechts doordat een stevige koude airco-luchtstroom door het toestel heen geblazen wordt. Is dat schone lucht? Nee. Dit is oude lucht die hetzelfde rondje maakt in het vliegtuig!

Dat vliegtuigraampjes niet open kunnen weten we allemaal. Soms komt via de sluis bij de toegangsdeur aan de voorkant van het toestel nog wat verse buitenlucht naar binnen. Min of meer per ongeluk en in absoluut onvoldoende hoeveelheid om een heel vliegtuig te voorzien van echte, verse lucht.

Na een vliegreis duurde het telkens maanden voordat mijn lichaam weer optimaal functioneerde. Zelfs wanneer ik de voor iedereen gebruikelijke tips in acht had genomen. Voldoende kleine beetjes water drinken in het vliegtuig om te lage luchtvochtigheid te weerstaan om het immuunsysteem intact te houden. Opletten dat ik schone handen en een schone mond hield, want

bacteriën die virussen veroorzaken blijven meerdere uren leven op je huid en zitten op plekken zoals stoelleuning, gordels, en wc-deuren. In de week voorafgaand aan een reis nam ik extra vitamine C tot me en ik sliep voldoende om mijn weerstand te verhogen. Een mondkapje dragen vond ik (in pré Coronatijdperk) te ver gaan, toch had ik dat misschien beter wel kunnen doen.

Tips voor gevoelige personen

Uit ervaring weet ik inmiddels dat het navolgende goed werkt als je hoogsensitief bent en met het vliegtuig reist. Trek ter bescherming een warm vest of jack aan in het vliegtuig zodra je koude airco-wind om je heen voelt waaien. Doe een shawl om je nek en bescherm daarmee je hoofd en eventueel je mond. Zet de blaas-airco boven je eigen stoel in het vliegtuig op 0. Visualiseer een beschermende energielaaag om je heen waarop ongewenste energiedeeltjes van andere personen kunnen afketsen. Richt je aandacht op jezelf tijdens de vlucht (oordopjes in, met of zonder muziek).

Op deze manier heb ik minder last ervaren van het getrek aan mijn energieveld, dat nare stofzuigergevoel dat de airco teweegbrengt.

Eenmaal uit het vliegtuig, de douane gepasseerd en buiten in de normale lucht, adem je zeker een minuut of drie heel bewust schone en verse buitenlucht in, en de opgeslagen vieze aircolucht uit je longen. Je longblaasjes zullen er blij mee zijn.

Wachtkamer met airco

Vorige week moest ik voor een controleonderzoek naar de huisartsenpost in mijn woonplaats. Voordat ik het gebouw binnenstapte voelde ik me onbezorgd, vrolijk en fit; ik had net buiten een korte wandeling gemaakt. Geduldig wachtte ik in de centrale ruimte op een van de houten kuipstoeltjes.

Na een minuut of tien in het atrium kreeg ik het warmer en warmer. Ik moest voortdurend gapen en voelde me draaierig en slaperig worden, viel haast knikkebollend in slaap. En dat, terwijl ik niet moe was toen ik binnenkwam! Me dat realiserend, vroeg ik me af hoe dat kwam. Het was half zes, ik was één van de laatste patiënten; de huisartsenpost ging bijna sluiten. Met mijn 'derde oog' keek ik om me heen.

De atmosfeer in de wachtruimte voelde doods aan, broeierig en muf. Airco-lucht, gevuld met rest-energieën van patiënten die eerder in de wachtruimte hadden gelopen of gezeten. Die energie had zich met name in de hoeken van het vertrek opgehoopt. Van licht trillende energieresten, afkomstig van zenuwachtige mensen, tot zware depressieve gevoelens en uitgeademde medicijnen die patiënten kennelijk gebruikten.

De lucht binnen oogde rommelig. Een chaotische kolkende mix van kleurtjes, bolletjes en mini-bliksempjes. Bewegende, donkere energiebolletjes die uit elkaar spatten, mogelijk restjes (energie)hoest van kinderen en volwassenen. Bij nog betere concentratie, zag ik paranormaal de contouren van mensen die in

voorgaande dagen lange tijd in de wachtkamer hadden gezeten. Zouden ze de huisartsenpost wel eens (energetisch) schoonmaken, vroeg ik me af.

Defibrillator-geest

Na afloop van het consult zei ik tegen de vrouwelijke huisarts: “Daarnet werd ik behoorlijk suf in de wachtruimte. Doen jullie wel eens aan luchtverversing? Ik zag nergens een raam dat open kon.” “Ja, hoor”, antwoordde ze vrolijk. “Iedere avond als we klaar zijn, zetten we de airco op maximale stand om alles goed door te luchten. Overdag kan dat niet, dat is te koud voor de patiënten.”

Ik mompelde wat en liet het hierbij. Zij is medisch onderlegd, niet paranormaal. De huisarts vindt mij al een rare omdat ik liever met de oorzaak van ziekte aan de slag ga, dan medicijnen slik.

Maar is het niet vreemd dat artsen die heus het beste voorhebben met hun patiënten, zich niet bekommeren om gezonde in te ademen lucht?

Als een van de laatste bezoekers verliet ik het gebouw. ‘Zag’ en ‘hoorde’ rechts van me, bij de apotheekruimte, nog een doorschijnende entiteit voorbij ruisen, energie van een overleden man. ‘Hij’ bewoog zich voort in de vorm van een hoopje trillende, bruingekeurde energie, op het ritme van paniekerige woorden die iemand anders had uitgeroepen: “Haal de defibrillator! Hij ademt niet meer! Zijn hart, zijn hart!”

Overigens, hier was de airco-installatie niet verantwoordelijk voor het rondwaren van de geest van de overleden man. Onbegrip over zijn plotselinge dood zorgde daarvoor. Energetisch schoon was het niet in de huisartsenpost.

Zorgvuldiger ventilatiebeleid kan de lucht in wachtkamers voor patiënten gezonder houden, net zoals de ouderwetse methode: ramen openzetten om van tijd tot tijd verse lucht binnen te laten.

Let op jezelf!

Wanneer ik voortaan een ruimte binnenga met airconditioning, of dat nu een bioscoopzaal is, een ziekenhuis of vliegtuigcabine, let ik beter op mezelf, mijn aura (en gezondheid). Al moet ik eerlijkheidshalve bekennen dat ik het wel eens vergeet als ik te druk bezig ben met andere dingen.

Hoogsensitieve en/of paranormaalgevoelige personen hebben vaak een ultradun en open energieveld. Hun aura rekt, strekt en plooit zich vlot en moeiteloos en reikt meters verder dan die van andere personen.

Op deze manier kun je snel tal van voor anderen onzichtbare energieën waarnemen, oppikken, voelen, registreren. Wanneer dat een talent is of een gewoonte is geworden, heb je amper door dat je sneller ontvankelijker bent dan minder gevoelige mensen voor bacteriën en virussen die zich in de lucht, en vooral in airco-lucht bevinden. Trek daarom in ruimtes met klimaatbeheersing denkbeeldig je energetische jas

(aura) dichter om je heen, verdicht je energieveld en maak het steviger en sterker. Dwalende energieën, entiteiten of bacteriën laten je dan met rust.

7. KINDEREN EN *SPOOKY* OPMERKINGEN

Op sociale media vertellen volwassenen wel eens openhartig over persoonlijke paranormale jeugd-ervaringen met geesten of over *spooky* situaties waarin hun jonge kinderen verzeild raken.

Sinds de komst van internet zijn we gewend geraakt aan snel delen van informatie. Persoonlijke meningen en ervaringen leggen we neer in allerhande privémails of openbare berichten op sociale media. Via Twitter, *Facebook* en Instagram maakte ik bijvoorbeeld kennis met gelijkgestemde therapeuten in Europa en aan de andere kant van de wereld. Met korte Tweets onderhoud ik contact met zakelijke kennissen. Op *Facebook* post ik privéfoto's voor vrienden en familie, deel filmpjes, kondig nieuwe artikelen en boeken aan. Praktisch iedereen maakt gebruik van de laagdrempelige digitale snelweg.

De meeste van de geplaatste berichten zijn openbaar en blijven lang rondzweven op internet. Van extreme haatmails, onbenullige ik-ga-nu-plassen-mededelingen, gezellige ik-eet-dit-Tweets tot terugkerende irritante reclameboodschappen. Je vindt er zelfs interessante quotes over paranormale zaken.

Zo Twittert de Amerikaanse Jeremiah Tolbert (@jeremiahtolbert) in december 2017 over zijn peuter Matty:

“Slaperige peuter zegt: ‘er wonen veel mensen in ons huis’. Ik antwoord: ‘Mammie, Matty, en ik. Dat is het wel zo’n beetje’. Peuter Matty wijst achter mij en zegt: ‘en

hij ook'. Ik kijk om en zie een lege gang. Tenminste, ik ben er 99% zeker van dat de hal leeg was."

Een uur later meldt Jeremiah in een vervolgTweet: "Update! Sprak zojuist mijn vrouw. Blijkt dat onze peuter vaker zegt 'toen ik groot was'. Zo zei hij vandaag nog: 'toen ik groot was, woonde ik in Frankrijk.' Heb ik een jonge en een oude priester nodig?" Jeremiah kan er mee lachen.

2-jarige: 'Geest!'

Kate Heartfield (@kateheartfield) antwoordt op dit bericht: "Ieks. Toen mijn zoon een peuter was, vroeg hij me een keer hoe het ging met 'die stille man daar', waarnaar hij wees. Hij wees naar niemand, dus ik weet wat je bedoelt".

Chris Gillard (@FragileLands) reageert: "Drie uur 's nachts. Ik was bezig met het verschonen van de luier van mijn tweejarige. Plotseling begint ze hardop te lachen in het donker. Ze kijkt langs me heen, wijst naar boven bij mijn schouder en zegt heel duidelijk: 'Geest, geest, geest!' Ze was pas net begonnen met praten. Niet eerder hadden we dat woord tegen haar gezegd. Ik krijg nog steeds kippenvel als ik daaraan denk."

Wendy Emsen (@Wendxii) voegt toe: "Mijn drie jaar oude kleinzoon klopt op de deur van de woonkamer en zegt op vragende toon: 'geest?' De dag ervoor vloog die deur ineens open. Hij keek op en zei: 'geest komt nu van

de trap, hallo geest'. Mijn dochter en ik keken elkaar geschrokken aan."

Thomas Devine (@Nicex2VeryNice) Twittert: "Toen mijn zus en ik klein waren, zagen we een oude vrouw in een schommelstoel zitten. We konden haar alleen zien in de spiegeling van het raam in onze huiskamer. Als we naar de plek keken waar ze zat, zagen we niemand."

Rna (@R_naLee) deelt haar jeugdervaring: "Toen ik een peuter was had ik een pratend hoofd zonder lichaam aan mijn bed. Grote rode ogen, groene huid, met een baard en haarstijl als Don King op een slechte dag. Hij schreeuwde naar me. Huilend riep ik om mijn ouders, maar ze konden het monster niet zien. Ik ben nu veertig, maar ik herinner me nog ieder detail."

December Rain (@Ogbanje_) vertelt: "Ik heb twee katten. Waar ik ook ben in huis, zodra ik naar de wc ga, volgen ze me. De ene gaat aan de buitenkant van de toiletdeur zitten, de ander komt binnen aan mijn voeten liggen. Ze gedragen zich nerveus, alsof ze iemand zien waar ze bovenop willen springen. Zodra ik weer buiten de wc ben, kalmeren ze. Ik denk dat een paar *djins*, onzichtbare wezens, in mijn toilet zitten waar mijn katten niet van houden. Als ik de katten probeer weg te kssss-en, beginnen ze te grommen en sissen."

Me myself (@ClasssicSummer) meldt: “Mijn zes jaar oude nichtje was bij me toen we opa in het ziekenhuis bezochten. We stonden in de lift, die stopte op de 2^e verdieping bij de Intensive Care-afdeling. De liftdeuren gingen open en dicht. Niemand kwam binnen, niemand ging eruit. Toen de liftdeuren weer sloten, zei mijn nichtje ‘dat de dame die naar buiten ging zo verdrietig keek’.”

In aansluiting hierop Tweet PaulaJacksonParm't'r (@PaulaJax74): “Mijn nicht vertelde me dat haar kleine meid in haar slaapkamer wakker werd omdat ‘een paar oudere vrouwen naar haar keken’. Ze beschreef twee van die vrouwen. De omschrijving paste bij de overleden moeder en grootmoeder van mijn nicht. Eng, maar ook wel mooi.”

Dorstige gestalte in kinderslaapkamer

@MinkRuler: “Ik vertelde een keer aan mijn vader, toen ik bij hem en mijn moeder wilde komen slapen en hij vroeg waarom, ‘er zijn witte gezichten in het raam die naar me staren en ik vind dat niet leuk’. Mijn slaapkamer bevond zich op de tweede verdieping van het huis, waar niemand zomaar voor mijn raam kon gaan staan.”

En @boxswapper zegt: “Bij mij thuis hoor ik iedere week een lachend jongetje in de gang heen en weer rennen. Hij is tenminste goed opgevoed, want als ik hem vraag stil te zijn omdat ik wil slapen, gaat hij er weer vandoor.

Ik woon in mijn eentje in een huis dat gebouwd is in 1888.”

Rebels Godspeed (@Moonyinthesky): “5-6 jaar oud. Bij het wakker worden zag ik vaak de gestalte van een man, achter in mijn slaapkamer. Hij had een lange jas aan en een hoed op. Ik was niet bang van hem. Het voelde voor mij aan alsof hij zielig en eenzaam was. Ergens was ik ervan overtuigd dat hij dorst had, daarom zette ik ’s avonds een glas water voor hem neer.”

En in een opvolgende Tweet: “Ik woonde toen in Colorado. Zijn kleren zagen er oud uit, daarom dacht ik dat hij mogelijk in de wildernis was omgekomen zonder water, en dat dorst het laatste was dat hij had gevoeld voordat hij stierf. Ik vond dat zielig. Ik weet nog dat ik het water zelf nooit opdronk. Jaren later vertelde mijn moeder dat ze heel lang verbaasd was geweest over de vele halflege glazen water die ze iedere ochtend in mijn slaapkamer vond.”

Rondspoken op Twitter

Paranormale pareltjes voor het oprapen op internet! Ik word blij van zulke Tweets. Dan weet ik weer dat ik niet de enige ben die als kind ‘een hoofd zonder lichaam’ voor het slaapkammeraam zag dansen in het pikke-donker. Dat er veel meer paranormaalgoevoelige kinderen en volwassenen zijn die net als ik overleden personen kunnen waarnemen als transparante gestalten in ziekenhuizen op de IC-afdeling, in aula’s van crematoria en op begraafplaatsen. Dat katten behoorlijk

hysterisch worden van onzichtbare wezens. Dat je in de schittering van een glazen pui zomaar een geest kan zien. En dat net als je besluit om goed te kijken, die verschijning alweer weg is.

Paranormale vragen en ervaringen uitwisselen op een vluchtig Twitter'medium' vind ik nuttig. Surf maar eens rond door het woord 'paranormaal' (of het Engelse 'paranormal') in de zoekfilter van je webbrowser te zetten. Laat je verrassen door wat je tegenkomt.

De digitale snelweg is niet alleen geschikt voor oppervlakkige ontmoetingen maar net zo goed voor het aangaan van serieuzere contacten.

Zit je met vragen over paranormale gebeurtenissen die je zelf als kind meemaakte? Of die jouw eigen (jonge) kinderen nu meemaken? Wil je die ervaringen delen? Verbind je met gelijkgestemden, zoals de hierboven geciteerde Amerikanen.

Mij kun je vinden op Twitter bij @vorigelevens, daar spook ik al jaren rond.

8. OVERLEDEN FAMILIELEDEN HELPEN EEN STERVENDE

Naast verdrietige momenten tijdens het afscheidsproces van mijn stervende vader (in maart 2020), maakte ik ook mooie gebeurtenissen mee, o.a. in de gespecialiseerde instelling voor terminale zorg waar hij de laatste drie maanden van zijn leven verbleef.

Mijn 84-jarige vader ligt in het hospice. Verpleegkundig personeel geeft hem palliatieve zorg en de dienstdoende pastor spirituele bijstand. Mijn paps moet zich gaan overgeven aan wat komen gaat, zijn naderende eind. Hij heeft het er zwaar mee. Zijn leven voelt aan als voltooid, maar wat heeft hij het moeilijk met loslaten. Door erge pijnen in borstgebied en buik kan hij nauwelijks slikken, en met moeite gaat hij naar het toilet. Houdt voedsel vast in zijn darmen, net zoals hij vasthoudt aan het leven. Hij is nog niet klaar om afscheid te nemen van zijn aardse bestaan. Bij vlagen is hij verdrietig en bozig; hij wil niet eerder sterven dan zijn echtgenote. En daar waar hij jarenlang graag een borreltje dronk om emoties te dempen, doet de morfine dat nu voor hem.

Mantelzorg

Als dochter doe ik wat mogelijk is. Ik woon op een uur rijden van mijn ouders vandaan; we *FaceTimen* vaak en lang. Ondertussen 'mantelzorg' ik op afstand naast werk en privé zaken. Regel een werkster voor mijn moeder. Beluister opnames van gesprekken met artsen. Gelukkig kan mijn broer, die vlakbij woont, vaak wel aanwezig zijn

bij ziekenhuisbezoeken. Ondertussen weet ik hoe het zit met verzekeringen en financiën van mijn ouders.

Thuis maak ik verse soep, neem die mee in plastic bakjes. Doe af en toe boodschappen voor mijn moeder. Maak alvast een *PowerPoint*presentatie met foto's uit mijn vaders leven die bij de naderende uitvaart getoond gaan worden. Ik zoek naar wachtwoorden die horen bij zijn apps, completeer adreslijsten. Wie sturen we binnenkort een rouwkaart?

In een vrij uur denk ik aan artikelen schrijven; deadlines komen eraan. Voor mij andere deadlines dan voor mijn vader.

Mijn moeder vermagert. De donkere kringen onder haar ogen tonen slaapgebrek en zorgen om haar zieke echtgenoot. Mijn vader verliest steeds meer lichaamsgewicht en bij ieder bezoek omhels ik hem voorzichtiger. Bang dat er in zijn oude, breekbare lichaam zomaar ineens iets 'krak' zegt.

We zijn geen 'elkaar aanrakend' gezin. Al leren we in snel tempo bij en hoe dat anders kan. Beter. Lijfelijk contact maken. Emoties tonen. Uitspreken wat nodig is voordat de dood een definitief einde maakt aan ons samenzijn.

Paranormaal-zijn

De laatste jaren probeerde ik regelmatig met mijn vader in gesprek te gaan over 'sterven en leven na de dood'. Dat vond en vindt hij lastig, praten over zijn sterfe-

lijkheid en wat daarna kan gebeuren. Handig ontwijkt hij zulke gesprekken.

Liever had hij mij niet gezien als paranormale dochter of reïncarnatietherapeut, maar als docente in het regulier onderwijs. Zijn worsteling met het paranormale is groter dan die van mij. Op een bepaald moment kon ik in mijn volwassen leven zeggen dat ik mijn vak maakte van werken met vorige levens en het paranormale. Hij ziet wel aura's om mensen heen, heeft soms een vooruitziende blik of helderziende waarneming, maar vindt het paranormale gevaarlijk: "Met helderziendheid moet je voorzichtig zijn. Je gave mag je niet misbruiken".

Lang nam ik die angst over, totdat ik mijn eigen weg vond en reïncarnatietherapie mixte met helderziende waarnemingen. Een zegen voor vastgelopen cliënten met allerlei klachten, en een geluk voor mij om te mogen werken met wat mij lief is.

Op het gebied van schrijven en taal heb ik veel van hem geleerd. Als Neerlandicus redigeerde hij mijn eerste boek over paranormale onderwerpen. De rode correcties stonden overal in de geprinte concepttekst. Ik schrok ontzettend. Over de boodschap die ik met mijn paranormale roman aan anderen wilde overbrengen wilde hij niet communiceren.

Wel gaf hij stijlfouten aan; tekstueel kon van alles beter. Op zijn beurt leerde hij door het lezen van de roman-tekst over paranormale onderwerpen die ik gewoon vond maar hij (nog) eng. Ik herinner me, dat hij zei: "Sorry, dat spannende hoofdstuk over zwarte magie las

ik achter elkaar uit. Het greep me zo aan, dat ik het daardoor niet goed kon nakijken.”

In het verhalen schrijven en redigeren kwamen we dichter tot elkaar, tot ik op mijn eigen manier van schrijven en verhaalinhoud vertrouwde. Sommige artikelen die ik schreef voor ParaVisie las hij goedkeurend hummend.

Energiehulp

Toch hield hij een haat-liefde verhouding met alles wat alternatieve genezing betrof. Geloofde direct de longarts in het ziekenhuis, die hem resoluut vertelde dat de tumor in zijn lijf binnen drie tot zes maanden zijn dood zou betekenen. Vertrouwde een klein beetje op homeopathische middelen die hij speciaal uit Zwitserland liet overkomen en gebruikte, want je wist het maar nooit zeker, ook zijn verbeeldingskracht.

Visualisaties brachten hem in contact met energie-
wezentjes, die zijn lichamelijke pijnen eveneens bestreden. Wonderlijk, moest hij erkennen. Het hielp de pijn verminderen.

Zijn tumor slonk; de longarts verbaasd achterlatend ‘omdat mijn vader buiten de gemiddelde statistieken viel’. Paps bleef langer leven dan de arts hem voorhouden had. Kwam dit door zijn sterke wil om oud te worden? Door de homeopathische maretakinjecties? Of omdat bijzondere energiemannetjes hem te hulp schoten?

Spijt had hij van de ondergane chemotherapie, de enige optie die de longarts bood. Dat maakte meer kapot in zijn lichaam dan hij inschatte. Een per ongeluk verkeerd geplaatste infuusnaald resulteerde in een gevoelloze en onbruikbare arm. Bestralingen maakten vingers en tenen gevoelloos. Haaruitval, reuk- en smaakverlies volgden. Twijfel sloeg toe. Waren al die medicijnen wel goed voor zo'n oude man die eerder nooit wat man-keerde?

Vorige levens?

“Mijn geest is sterk. In het vroegere Atlantis werkte ik al met mijn derde oog”, zegt hij stellig. Soms vindt hij het normaal dat hij eerdere levens heeft gehad. Toch kiest hij ervoor niet dieper in te gaan op onderwerpen als reïncarnatie en wedergeboorte. Het blijft bij een: “Grote kans dat iets van mijn bewustzijn blijft bestaan na de dood. Sterven is geen punt, misschien een komma.”

In het hospice wordt hij fantastisch en liefdevol verzorgd. In zijn laatste weken hier op aarde doet hij haast wanhopig zijn best nog alles uit het leven te halen. Op hoge leeftijd laat hij zien dat hij de schaamte voorbij is. Durft, zij het eerst onwennig, om hulp te vragen. Laat zich wassen en verzorgen door onbekenden. Laat opgekropte tranen rollen, en niet alleen uit zijn ogen. Om de tien minuten schuifelt hij naar het toilet om te plassen. Hoe meer hij aan oude kwesties ‘verteert’, hoe beter zijn stagnerende stoelgang weer wordt.

De symboliek van emotioneel ontlasten dringt tot hem door ondanks (pijn)verdovende medicijnen.

Via *FaceTime* spreken en zien we elkaar dagelijks. Ik zwaai naar hem en naar verplegers die achter hem langs in het beeld lopen. Moderne techniek is een oud-Atlantiër niet vreemd. Zijn iPhone en iPad liggen op zijn nachtkastje naast het bed.

Mijn vader is in goede handen. De sfeer in de hospicekamer is prettig. Personeel en vrijwilligers passen perfect bij de omgeving en de stervenden die ze begeleiden. Lief. Betrokken. Rustig. Sereen.

Pastor

Een maand in het hospice vliegt voorbij. Zijn korte loopjes worden kleiner en minder. Zelfstandig lopen verandert in schuifelen. Met stok, met rollator. Eerst nog naar het appartement waar mijn moeder het alleen probeert te rooien, later binnen de hospice-afdeling van het verpleegtehuis. Afwisselend zit hij in een stoel of ligt in bed, scheef weggezakt vanwege grote hoeveelheden morfine tegen zenuwpijnen.

Hij spreekt langzaam, dwars door morfineverdooving heen, zoekt kortademig naar de juiste woorden. Wil afscheid nemen van familie, vrienden en kennissen. Wat mij als 'therapeuterende' dochter niet lukt, lukt een pastoraal medewerker wel. Zorgen dat hij praat. Dat hij open is en uitsprekt wat hem nog van het hart moet, dat hij zijn emoties toont.

Op Valentijnsdag ontvang ik een speciale e-mail van hem die eindigt met 'Ik houd veel van je!' Een bijzondere uiting van liefde.

Lang staar ik naar het gebruikte uitroepteken, het leesteken waar hij als docent Nederlands zo'n hekel aan had.

Medicatie en morfinepleisters maken dat hij met zijn energieveld voor slechts zestig procent in zijn lichaam aanwezig is. Een deel van zijn aura bevindt zich steeds vaker buiten zijn lichaam, zwabbert halverwege de hospicekamer. Mijn vader is geworden tot een schim van de persoon die hij was.

Overleden broer in de buurt

Op een dag ben ik met mijn moeder bij hem. We zitten met zijn drieën te praten. Althans, we doen een goede poging. Paps en mams zijn dovig, horen niet meer zo goed, ondanks hun beider gehoorapparaten.

Mijn vader hijst zich omhoog uit een stoel, wankelt de hospicekamer door. Grijpt zich vast aan een tafeltje, een stoel, daarna een kast, het bed. Om niet te vallen. Mompelt vanwege de morfinemedicatie.

Opeens zie ik hoe zijn gezicht verandert. De broze huid spant zich strakker om zijn schedel, zijn gezicht valt in, het lijkt nóg magerder dan daarnet. Zijn gewone taalgebruik - zonder enige vorm van dialect, soms licht geaffecteerd - verschuift naar plat Rotterdams. De energie in de kamer verandert en ik voel de aanwezig-

heid van een overleden oom uit het Westland, de oudste broer van mijn vader, die enkele jaren geleden na een slopende ziekte overleed. Zijn geest is zo dicht bij mijn paps, dat hij in diens energieveld kruipt en 'het even overneemt'.

Een kort moment laat deze overleden oom zich op deze manier aan mij zien. Alsof hij aangeeft dat hij zijn jongere broer opvangt en hem op zijn verdere reis zal begeleiden zodra het definitief tijd is om te gaan.

Overleden moeder

In de hospicekamer voel ik een andere, vrouwelijke energievorm naderen. Ze zweeft naar mijn vader toe, blijft een minuutje vlak bij ons drieën hangen en is dan weer weg. In mijn hoofd hoor ik: "Hij is de laatste van mijn kinderen die ik kom halen." De geest van de moeder van mijn pa!

Ze overleed op jonge leeftijd, lang voordat ik geboren werd. Inderdaad, alle broers en zussen van mijn vader zijn de afgelopen jaren gestorven. Mijn vader is de enige van haar kinderen die nog in leven is.

Ik glimlach en richt me weer op mijn moeder en vader samen. Vertel hun wat ik net zag. "Echt waar?", vraagt mams. "Zou het?", reageert paps blij. "Vertrouw er maar op, ik weet het zeker. Ze wachten je op, helpen je verder. Zij weten hoe het er aan de andere kant aan toegaat. Betere helpers kun je niet hebben."

Anderhalve week later heb ik een ontredderde moeder aan de lijn. “Hij zegt dat ze hem vannacht komen halen.” Zijn naderende dood dringt nu pas echt tot haar door. Voor het eerst vloeien haar tranen. Tot dat ogenblik hield ze zich zo sterk mogelijk. Voor zichzelf, voor hem, voor haar kinderen.

Twee uur later gaat mijn mobiel af. Paps wil met me *FaceTimen*. Hij klinkt frappant helder, ondanks de toegediende morfine. Op het beeldscherm van mijn iPhone zie ik zijn vertrouwde, sterk vermagerde en ingevallen gezicht. Zijn ogen vullen zich met tranen, die hij met een grote witte stoffen zakdoek dept en zegt: “Ik ga vannacht met ze mee. Ze zijn hier allemaal. Mijn overleden vader en moeder, mijn overleden broers en zussen. Ze hangen nu rechts naast me.”

Ik voel mijn keel dik worden van verdriet. De overleden oom (die bij leven met een Rotterdams accent sprak) laat zich weer kort zien aan mij. Zelfs dat kan via internet!

Een kwartier praat ik met mijn vader. Het lijkt een uur. Eindelijk hebben we het allermooiste (paranormale) afscheidsgesprek tussen vader en dochter dat er bestaat.

Euthanasie

Maar hij ‘vertrekt’ die nacht nog niet. Mijn vaders stervende lichaam is sterk. Zijn geest oefent voor het naderende vertrek. Paps energieveld is meer uit zijn pijnlijke, stervende en bedlegerige lichaam, dan er nog in. Hij fluistert.

De vrouwelijke arts die enkele dagen later de euthanasie verzorgt, vraagt meerdere keren of hij het wel zeker weet 'dat hij graag euthanasie wil'. Hij antwoordt: "Niet graag, maar ik wil euthanasie."

Tegen familieleden die bij zijn laatste moment aanwezig zijn, zegt hij: "Ik ga naar een plek waar tijd niet bestaat, ik ben er nieuwsgierig naar."

Hij houdt de ogen gesloten. Ieder moment verwacht ik een heel welkomstcomité van gestorven familieleden bij het plafond in de hospicekamer. Zij weten de weg, hij hoeft alleen maar te volgen. Maar wanneer zijn snelle dood intreedt, is daar alleen zijn overleden moeder. Haar plotseling voorbij zoevende energieveld maakt een duikvlucht naar beneden, halverwege de kamer, en neemt zijn zielsenergie mee. Mij verbluft achterlatend over de snelheid waarmee dit gebeurt.

Het is goed zo.

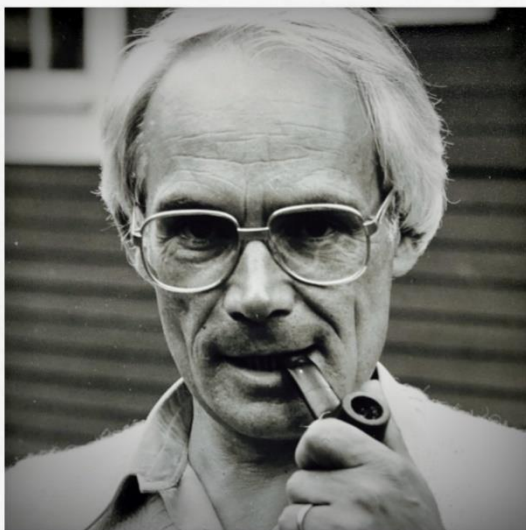
Spoken

Een uur later arriveer ik met mijn moeder en anderen in haar appartement. Alle bedieningsknopjes weigeren kortstondig hun verbinding met lampen en elektrische apparaten. Ook mijn schoonzus krijgt die dag belangrijke elektrische apparaten tijdelijk niet aan. In de avond flikkeren bij mij thuis vele lampen. Ik heb de indruk dat mijn overleden paps nog niet helemaal wakker is aan 'de andere kant'.

Mijn moeder vindt die voortdurende lampstoringen eng. Ik stel haar gerust en zeg: "Als pap weer weet hoe hij met je in contact kan komen, verschijnt hij wel in je dromen". Bij mij is zijn zielsenergie welkom om langs te wapperen en 'te spoken'.

Ik hoop dat ik hem in een volgend leven weer tegenkom. We waren bevriend in Atlantis, kenden elkaar ten tijde van het Romeinse Rijk, trotseerden samen in een leven als man en vrouw strenge winters in een poolgebied. Dit leven waren we vader en dochter.

Mijn vader, Ton den Boer, overleed op 6 maart 2020. De dag waarop mijn lievelingsboom in onze tuin, een roze magnolia, de eerste knoppen opende. Een vroege lente. Mijn vader vond het goed dat ik over zijn sterven een artikel schreef. Het grootste deel van dit verhaal heb ik hem nog kunnen voorlezen. "Zo ging het precies", zei hij.

9. BEZOEK VAN OVERLEDEN VADER

Vóór het overlijden van mijn vader sprak ik met hem af dat hij ná zijn dood gerust bij me langs mocht komen, in geestvorm.

Nadat mijn vader in de hospice stierf (zie hoofdstuk 8) keerde mijn moeder een uur later in bijzijn van familieleden terug naar hun appartement.

Bij binnenkomst deed het ganglicht en de lamp in de woonkamer het niet. Na controle bleken meerdere schakelaars van plafond-, lees- en schemerlampen tijdelijk dienst te weigeren. Net zoals de cijferverlichting van oven en magnetron. Ik was niet de enige die dacht dat mijn overleden paps hiermee te maken had.

Mijn moeder vond het ronduit eng toen ik verzuchtte “Pap, doe nou niet!” Ze reageerde angstig: “Is hij nu hier? Hoe kan dat? Hoe moet dat straks, als jullie weg zijn en ik hier alleen ben?”

Ik stelde haar gerust: “Als je bang bent, zeg je in gedachten tegen hem dat hij naar mij moet gaan. Pas als jij er zelf aan toe bent, verschijnt hij misschien wel in één van je dromen. Tot die tijd mag zijn geest bij mij langswapperen dan heb jij er geen last van.”

In de vijftien jaar dat mijn ouders het appartement bewoonden was zo’n korte stroomonderbreking niet eerder voorgekomen. Toevallige samenloop van omstandigheden?

Diezelfde avond flikkerden in *mijn* huis meerdere lampen. Tegen manlief zei ik: “Dat zal mijn vader zijn, ik denk dat hij de weg een beetje kwijt is.”

Lampen gingen kort aan en uit, het was een onrustige bedoening. Was paps' geest aan het uitvogelen hoe het 'aan de andere kant' werkt en deed hij een poging contact met ons te leggen?

De knipperende lampen kwamen ongecontroleerd op me over; een dag later was het weer rustig, óók in het appartement van mijn moeder.

Ik nam me voor, mochten er andere gekke dingen gebeuren, dat ik zulke voorvallen zou noteren. In tijden van rouw is het immers lastig onthouden. De dood van 'ons pap' had er bij alle nabestaanden flink ingehakt. Niet alleen mam ging in standje overleven, wij allemaal. Redderen, regelen, elkaar overeind houden.

Anderhalf jaar later zocht ik de gemaakte notities bij elkaar en zag toen pas dat sommige gebeurtenissen bijzonder te noemen waren.

Droom

Drie weken na de dood van mijn vader heb ik 's nachts een lucide droom, in kleur. In die droom hoor ik een onbekende stem die een tikkeltje dwingend tegen me zegt dat ik de inhoud van deze droom op moet schrijven.

In mijn droom is het 1975. Ons gezin (vader, moeder, dochter, zoon) zit aan de eettafel in het huis waar we toen woonden. Wat leeftijd, uiterlijk en kleding betreft zien we eruit of we teruggezapt zijn naar de zeventiger jaren.

We zijn klaar met het avondeten, ik ben in gesprek met mijn vader. Mijn jongere broer vraagt of hij weg mag van tafel, hij wil buiten spelen. Mam kijkt in de richting van haar echtgenoot, daarna naar mij. Maakt een vragend gebaar met haar handen alsof ze wil zeggen: waar hebben jullie het over, ik begrijp het niet. Ik draai me naar haar toe om dat uit te leggen en precies op dát moment word ik wakker.

Het is midden in de nacht, 3:33 uur volgens de lichtgevende cijfers van mijn smartphone, die naast het bed op een tafeltje ligt. Met mijn mobiel maak ik een paar aantekeningen die ik naar mezelf e-mail.

De vroegere gezinssituatie in de droom vertoont gelijkenis met nu. De energetische nabijheid van haar overleden echtgenoot in het appartement jaagt mijn moeder angst aan, ze begrijpt niet wat hij van haar wil. Wat bedoelt hij met zijn gespook?

Mijn broer heeft weinig op met 'contact met doden' en loopt ervoor weg. En ik, waarover zou ik in hemelsnaam in gesprek moeten gaan met een dode pa?

Contactpoging in hemelsetting

Paps is vier weken dood als ik opnieuw een bijzondere droom heb, eentje die opvalt tussen onbelangrijke dagelijkse emotionele verwerkingsdromen.

Ik droom dat ik in Florida ben, in Amerika. Ik bevind me in een - mij totaal onbekend - groot museum waar ik de lift neem naar de 10^e verdieping. Ik zoef omhoog. Tijdens

die droombeelden denk ik: ik moet opletten wat er dadelijk gebeurt, dat is belangrijk.

Een geüniformeerde museumbeambte raakt mijn arm aan, trekt me aan de mouw. Hij wil dat ik hem volg door een gang naar een kamertje. Zegt: "Iemand ligt hier aan het infuus, hij wil je spreken." Samen stappen we de kleine kamer binnen, die fel wit verlicht is. Mijn vader ligt er in een ziekenhuisbed en alles om hem heen is wit. Hij ligt op zijn rug, net zoals hij er vlak na zijn dood bij lag in het hospice. Bovenop zijn hand zit een pleister met een infuusnaald.

Liggend in bed maakt hij een levenloze indruk. Tot ik dichterbij stap. Zijn mond gaat ineens open, zijn borstkas beweegt op en neer. Hij is toch dood, hoe kan dat? Hij produceert raspende keelklanken, geen verstaanbare woorden. Wat wil hij zeggen?

Tegen de man van het museum die naast me is blijven staan, zeg ik: "Sorry, op deze manier kan ik geen fatsoenlijk gesprek met hem voeren."

Ik trek een sprintje naar de deur, maak me uit de voeten en zoek in de gang de lift die me 'terug naar beneden' kan brengen.

Ik schrik wakker. Net als mijn moeder ben ik er nog helemaal niet aan toe om contact met hem te hebben. Ook al bevond ik me zojuist op een energetische droomplek, een gebied met kortgeleden gestorvenen. Een gesprek met pa, of beter gezegd communicatie met zijn zielsbewustzijn, was mogelijk, maar ik wilde niet.

Signalen missen

In de weken na de mislukte contactpoging via droombewustzijn, laat mijn gestorven pa regelmatig van zich horen vanuit de dimensie waar zijn zielsbewustzijn vertoeft. Al heb ik dat niet meteen in de gaten.

In het appartement van mijn moeder lopen klokken opeens een kwartier voor of een half uur achter, en daarna weer normaal. Batterijen voor meerdere apparaten hebben een opmerkelijk korte levensduur. We kopen ons suf aan nieuwe batterijen en vervangen stekkertjes van contactdozen die haperen. Vooral batterijtjes voor mams gehoorapparaten en voor haar 'dovenwekker', een wekker die bij het alarm het bed laat schudden, zijn een ultrakort leven beschoren.

Dat een overledene met ons in contact wil komen dringt niet tot ons door. We missen de symbolische betekenis van haperende 'contact'dozen en signalen die 'slecht gehoor' betreffen.

Ons dagelijks leven hobbelt verder, al kleurt het gemis de dagen. Steeds vaker heb ik last van mijn oren. Soms hoor ik goed, soms niet. We hebben zoveel regelingen aan ons hoofd dat symbolische energieboodschappen van boven niet aankomen. We 'horen' ons pap niet, hoe hard en regelmatig hij ook probeert energiecontact te leggen.

Batterijproblemen lossen we op door nieuwe batterijen te kopen, de wekker voor slechthorenden stuurt mijn broer terug naar de fabriek. Daar zullen ze kijken wat er aan het apparaat mankeert. Mijn moeder krijgt de

wekker terug met de mededeling dat er niets mee aan de hand is. Ze 'mankeert'/mist alleen haar geliefde partner.

Bij mij thuis spat een plafondgloeilamp met een enorme knal uit elkaar. Een Led-badkamerspotje geeft een keiharde klap. Pats! Doorgebrand.

Als ik dat kapotte spotje als voorbeeld meeneem naar de dorpswinkel om eenzelfde exemplaar aan te schaffen, vraagt de verkoper oprecht verbaasd: "Zo'n zwartgeblakerd ding heb ik nog nooit gezien. Wat heb je daarmee uitgespookt?"

Paps spookt wat af.

Het scherm van mijn laptop gaat zomaar op zwart. Niet één keer, maar zo vaak dat ik overweeg een nieuwe laptop te kopen. Ik ben het beu. Als het voor de zoveelste keer gebeurt, zeg ik geïrriteerd hardop: "Pap, communicatie moet echt van twee kanten komen! Ik heb nu geen tijd, blijf van mijn laptop af, ik moet werken!" Hij luistert, het wordt stil.

Zijn zielsenergie, die ik afwisselend in het appartement van mijn moeder of bij mij thuis voelde, verdwijnt. Ik ben blij dat ik zijn geest niet meer voorbij voel wapperen want we gaan een grote verbouwing tegemoet. Naast alle verbouwstress en zorgen om mijn moeder kan ik mijn dode vader er niet bij hebben.

“Pap, doe jij dat?”

Op een zondagochtend voel ik plotseling de energie van mijn overleden vader in de badkamer. Ik lig net lekker in een warm bad. “Waar is je moeder? Ze is niet thuis.” Zijn ‘stem’ in mijn hoofd klinkt ongerust en zoekend. Ik denk ‘Ja, dat klopt. Ze zou op verjaarsvisite gaan bij mijn broer en schoonzus.’ Zijn energiewolk lost op.

Op de vensterbank in de gang hoor ik mijn mobieltje overgaan. Iemand probeert te bellen; ik lig in bad en kan er niet bij. Tien minuten later stap ik afgedroogd en aangekleed de badkamer uit en zie de gemiste oproep van mijn schoonzus.

Ik luister de voicemail af: “De ambulance van 112 komt eraan, je moeder raakte even weg. Ze kwam vlug bij, nu gaat het weer. Heel even wist ze niet waar ze was.” Iedereen is geschrokken, maar gelukkig is ze weer op de been. Waar was mam ‘toen ze niet wist waar ze was’? Kon pa haar daarom niet vinden?

De Covid-lockdownperiode is een feit. Beperkt bezoek in het appartementencomplex waar kwetsbare ouderen wonen.

Op een ochtend start ik mijn auto om naar mijn moeder die in Eindhoven woont, toe te rijden. Sinds paps overlijden heb ik diverse zorgtaken op me genomen.

Het dashboard van mijn Mini licht op en gaat direct op zwart. Ik krijg mijn auto niet gestart! Verdorie. Opeens is paps’ energieveld in de auto, achter me. Omdat ik al een tijd weinig ‘last’ van hem had, denk ik “Waar was je al

die tijd?” Zijn antwoord verrast me: “Mijn eigen overleden vader zoeken”.

Paps geest is slechts een minuut of drie voelbaar. Als ik zijn energiewolk niet meer waarneem, start ik opnieuw de Mini. Alles werkt naar behoren en ik rijd richting snelweg. Onderweg is zijn energie nog een paar keer in de buurt tot hij ‘aanhaakt’ bij een passerende ambulance.

Eenmaal bij mijn moeder aangekomen is het een dag waarop de tv het niet doet, de radio kapot lijkt, de klok de verkeerde tijd aangeeft.

“Die klok aan de muur doet de hele week al raar”, zegt mam. Allebei tegelijk zien we de wijzers een kwartier verschuiven, van kwart over 2 naar half 3! Nou ja! “Pap, deed jij dat?”, vraag ik hardop. “Zet die wijzers dan eens op 12 uur, kun je dat?” Ik betwijfel of dat kan, maar mam en ik zien de wijzers verschuiven naar exact 12 uur! We geloven onze eigen ogen niet en toch gebeurt het.

Een uur later kijk ik nog eens op de wandklok en zie dat de wijzers wat tijd betreft exact overeenkomen met de digitale cijfers op mijn iPhone. Voor de zekerheid doen we nieuwe batterijen in de wandklok.

Naast haar slapen

Mantelzorgdagen verlopen minder hectisch. Paps energieveld wappert wel eens in mijn buurt als ik op weg ben naar mijn moeder. Ik negeer dat, heb mijn aandacht nodig bij het veilig autorijden.

Op 14 mei, zijn geboortedag, hoor ik 's ochtends vroeg zijn stem vrolijk in mijn hoofd klinken: "Vannacht heb ik bij je moeder geslapen!"

Wat moet ik met zo'n privé mededeling? Toch vertel ik dit aan mijn moeder, als ik 's middags bij haar arriveer. Ze lacht verbaasd en zegt: "Gisteren heb ik zijn as opgehaald. De draagtas van het crematorium, met daarin zijn as in een koker, heb ik gisterenavond naast mijn bed gezet aan de kant waar hij altijd sliep. Een mooie urn moet ik nog uitzoeken."

Ik sta perplex, dat wist ik niet. Hij heeft inderdaad 'bij haar geslapen', energetisch verbonden via de meest fysieke vorm, zijn as!

Paps geest trekt steeds vaker mijn aandacht. Op een dag: "Ik wil dat je moeder naar me toekomt. Ik mis haar en ik wil dat ze bij me is." Mijn antwoord: "Jij zit toch op een plek waar tijd niet bestaat? Dan kun je makkelijk wachten. Wacht tot ze er zelf klaar voor is."

Mams begint net fysiek en emotioneel op te krabbelen.

Rouw is zwaar. Pap doet vanuit het rijk der doden meerdere pogingen contact met me te leggen, ik heb er geen tijd voor en geen zin in. Zijn het eerst lampen die hij laat knipperen, doorbranden en batterijen die leeglopen, nu krijgen elektrische apparaten bij mij thuis het te verduren. Oven, magnetron, cv-ketel. Kapot. Drie verschillende monteurs over de vloer voor de cv-ketel die aan- en uitgaat. Ze kunnen het mankement niet ontdekken, niet verhelpen. Alle storingen zijn van

tijdelijk aard, al is het een dure grap. Ik sommeer pa:
“Hou op, val me niet lastig!”

In Breda lopen mijn partner en ik 's avonds laat in het donker naar de cinema. Als we onder een kapotte straatlantaarn doorlopen floept het licht plotseling aan. “Hoi, pap!” roep ik enthousiast. Manlief reageert nuchter: “Die lamp is gewoon kapot.”

De week erop, als we die straatlantaarn weer passeren zie ik van verre dat de lamp het niet doet. De straat op die plek is donker. Alleen zodra wij precies onder de lantaarnverlichting staan, springt de lamp aan. “Pap!” Ik blijf omkijken als we doorlopen, het licht is weer uit.

Een week later, zelfde looproute, zelfde kapotte straatlantaarn. De lamp floept aan als wij er onder staan. En gaat weer uit.

Toeval, toch?

Pijptabak

Maanden na mijn vaders overlijden vertelt mam dat ze voor het eerst van hem gedroomd heeft. “Vannacht droomde ik van je vader. We zaten naast elkaar in een vliegtuig. We vlogen. We landden en liepen samen naar buiten. Ineens was ik hem in de aankomsthal kwijt. Overall liep ik hem te zoeken. Ik had graag nog iets tegen hem gezegd.”

Ze is niet langer bang en dromen over hem zijn welkom. Ik geef advies om in een volgende droom waarin hij voorkomt met hem een praatje te maken.

Je kent dat wel... als je ergens met één vinger naar wijst, wijzen er drie vingers naar jezelf. Ik heb niet door dat ik zelf ook met hem in gesprek zou kunnen gaan via droombewustzijn.

Op de verjaardag van mijn moeder strooien we met enkele familieleden een deel van paps as uit in een klein beekje, in een zonnig landelijk gebied.

Daarna is zijn energie niet meer in mijn nabijheid, goddank, want de verbouwing bij mij thuis is begonnen. De komende tien maanden heb ik mijn handen vol, mijn hoofd loopt over. Het jaar vliegt voorbij. Vlak voor de sterfdatum van mijn vader, stuur ik mijn moeder een kaart. Ik maak 'm online omdat er een mooie foto op komt. Een afbeelding van paps, jaren tachtig vorige eeuw, in de bloei van zijn leven.

Tijdens het zoeken naar de juiste foto en het maken van een toepasselijke tekst voor op de kaart, ruik ik een sterke geur: pijptabak. Het duurt even voordat ik me realiseer dat mijn vader jarenlang pijp rookte. Na een half uur is de tabaksgeur weggetrokken.

Hemel

Na maanden vroeg opstaan, lange vermoeiende dagen met herrie, stof, bouwvakkers, wakker liggen van bouwproblemen, twee lange Covid-lockdownperiodes en (mantel)-zorg is de verbouwing klaar.

Op een zaterdagochtend kan ik eindelijk eens lang uitslapen, wat ben ik daaraantoe! Ik val in een diepe slaap en droom. Helder en scherp, in full colour 3D.

In deze droom sta ik in nachtkleding op een prachtige, licht goudgele plek, met uitzicht op een opkomende zon. Goudgele stofdeeltjes, een bleekgele bol komt langzaam omhoog vanachter de horizon. Ik zie een lichtwezen naast me, lief en sereen. Vang woorden op: "Hier kun je je vader ontmoeten." "Is dit een hemelpoort?" vraag ik. "Door je op deze plek te richten voor het slapen gaan, kun je hier je vader ontmoeten." "Dus op deze plek kan ik hem zien en spreken?" In mijn droom vraag ik me af hoe laat het is. Het wezen antwoordt voordat ik de vraag stel: "Half zes, maar het beste tijdstip om verbinding te leggen met overgegangene zielen is tussen 4 en 5 uur in de ochtend."

Dat moet ik onthouden denk ik, en ik droom verder. Minuten verstrijken. In mijn droom blijf ik voor mijn doen geduldig wachten op die goudgekleurde plek. Minuten die een eeuwigheid duren. Voor het eerst kijk ik uit naar contact. Zou het lukken? Bang ben ik niet, wel nieuwsgierig.

"Hij is nu te druk met andere zielen, maar hier kun je hem altijd treffen."

Ik word wakker, kijk naar de oplichtende cijfers van de digitale klok: 5.45 uur. Buiten zie ik het langzaam licht worden als ik nog een uur wakker lig in bed.

Echt iets voor paps, andere overledenen helpen op hun zielenreis. Dat hij het druk heeft kan ik me voorstellen. Massa's Corona-slachtoffers beginnen in deze pandemie onvoorbereid aan hun laatste reis. Die kunnen vast zijn hulp gebruiken.

We zijn er!

Een paar keer probeer ik al dromend de goudgele hemelse horizon te bereiken. De opkomende zon verspreidt telkens een prachtige gloed, maar er gebeurt niets. Leegte. Geen lichtwezen, geen vader in geestvorm. Als de ochtendzon opkomt in die dromen blijft de horizon leeg.

Tot ik in de zomervakantie in augustus langer dan gebruikelijk slaap. Midden in een gewone droom, droom ik verder en verder. Ik zweef, hoger en hoger. Maak zwembewegingen om door tijdsluiers heen te komen, drijf daarna in de richting van andere sferen en kom aan op de goudgele ontmoetingsplek. Ik ben er en hij is er!

Zijn figuur is wazig, een schemergedaaante in het silhouet van mijn vader zoals hij er in zijn laatste aardse jaren uitzag. Klein, voorovergebogen, stram in zijn beweging. Hij heeft een donkere paraplu vast die hij boven onze hoofden uitklapt. Wat gek, denk ik, het regent niet, waarom een paraplu? Een enorm beschermend gevoel daalt op me neer en het regent gouden stofdeeltjes. Naast elkaar onder de plu kijken we naar de geeloranje zon die loskomt van de horizon. Een tijdloos moment.

Ach ja, pap zei vlak voordat hij stierf: "Ik ga naar een plaats waar tijd niet bestaat ...". Het moment dat we samen zijn is kort en woordloos, maar lang en liefdevol genoeg om te weten dat we hier een andere keer wél in gesprek kunnen gaan. Ik kijk er nu naar uit.

10. BUITENGEWOON OF BUITEN- AARDS?

Een *alien* die ineens opduikt. Een metersgrote uitgerekte cirkel in een maïsveld. Resultaat van interstellair bezoek? Op vakantie in Tsjechië verdween plotseling onze auto. Door buitenaardse of andere krachten?

Op een zomeravond ontving ik een cliënt in mijn praktijk, laat ik hem Pim noemen. Na een gesprek over zijn hulpvraag ging hij door middel van lichte trance 'terug in de tijd', naar een ervaring in het verleden, de eerste keer dat zijn probleem speelde.

Ontspannen lag Pim in een fauteuil. Ogen gesloten. Hij begon te vertellen over een situatie die plaatsvond ver voor onze aardse jaartelling, ergens in een uithoek van het heelal, waar aardlingen niet komen. Hij zag schitterende lichtgevende geeloranje wezens; ze bewogen zich gracieus in een zee van licht alsof ze zwommen. Pim noemde dit 'De Bron, de oorsprong'. Hij sprak over zielengroepen en de plaats waar hijzelf, lichtjaren ver en eonen geleden, vandaan kwam voordat hij als ziel op aarde incarneerde.

Pim genoot van wat hij zag en was diep onder de indruk van wat hij voelde: "Eenheid. Liefde. Compleet zijn'. Een brede glimlach op zijn gezicht, van oor tot oor. Bijna *high* van geluk.

Onverwacht bezoek

Halverwege de sessie ging hij abrupt overeind zitten. Weg was zijn relaxte houding. Pim opende zijn ogen, kwam terug in het hier-en-nu. Gespannen als een veer.

Met een van angst vertrokken gezicht en wijd open-gesperde ogen wees hij in de richting schuin achter me. Schor fluisterde hij: "Enge grijze wezens zijn hier!"

Hoezo? Grijze wezens? Waar? Ik draaide me om. Zag op de vloer in de hoek van de kamer een omhoog kringelende energiespiraal. Zilverwit. Metalig. Alsof iets aan het oplossen was.

"Daar, kijk! Buiten staat er één voor jouw raam!" Ik schrok. Pim stond op en liep naar het praktijkraam - dat geen raambedekking had - en uitzicht bood op de blauwe zomeravondhemel. Op zijn aanwijzing om te komen kijken, zag ik een donkere schim verdwijnen. Dun en lang. Ik kreeg het ijskoud. Wat was dat? We tuurden samen door het raam naar buiten. Niks meer.

De kamer bevond zich op de eerste verdieping van het huis waar ik indertijd woonde. Gelukkig, ik zag niets verontrustends meer en grapte dat zo'n wezen hele lange benen moest hebben als het in staat was door dit raam naar binnen te kijken van buitenaf.

Onrustig, maar uiterlijk kalm, rondde ik de sessie af. We hielden een nagesprek over lieflijke lichtwezens die Pim had gezien tijdens zijn visualisatie en over zijn angst voor *The Grey Ones*, grijze wezens die eind jaren negentig populair waren.

Na afloop vertrok Pim met de woorden: "Ik weet zeker dat er een grijs wezen dicht bij ons was. Een fractie van een seconde stond-ie in de hoek van jouw kamer. Goddank is hij nu weg."

Met dat laatste was ik het roerend eens. Op buitengewoon, eventueel buitenaards bezoek zat ik niet te wachten.

Ruimteschip

De dag na Pims consult keek ik 's middags uit het praktijkraam. Vanaf daar had ik prachtig zicht over landerijen. Iedere dag keek ik wel een paar keer naar buiten ter ontspanning. Staren naar voorbijrijvende schapenwolken in strakblauwe of stormachtig grijze luchten.

Achter het huis lagen maïsvelden. Kleine groengele plantjes waren in enkele maanden tijd volgroeid tot bijna twee meter hoge stengels met dikke kolven. De maïs strekte zich uit tot aan het volgende dorp, met een rij elektriciteitsmasten ter onderbreking. Over een maand zou de boer zijn gewas oogsten. Veevoeder voor zijn koeien. Zijn land grensde aan mijn achtertuin.

Plotseling viel me een langgerekte cirkel op van zo'n tien meter doorsnede. Koude rillingen liepen over mijn rug. Was daar gisterenavond iets geland en opgestegen? Had dit te maken met het grijze wezen dat Pim had zien staan?

Mistbubbels

Vanuit het zolderraam, een verdieping hoger, had ik beter zicht. Ik inspecteerde het maïsveld. Overal regelmatige, dicht op elkaar staande rijen manshoge

bruingele stengels. Met dikke kolven die zacht deinden op de wind. Zover het oog reikte.

Op twintig meter afstand van onze tuin zag ik een grote leegte, een metersgroot ovaal. Geknakte maïs lag daar plat op de grond. Van graancirkels had ik gehoord, maar er nooit één in het echt gezien. Was dit een graancirkel? Of beter gezegd, een maïs-ovaal?

Hoe waren die hoge stengels keurig netjes in een ovaalvorm plat op de grond terechtgekomen? Een windhoos kon de oorzaak niet zijn geweest. Dan had de maïs onregelmatige happen vertoond. Dit ovaal was perfect van vorm. Hadden jongeren 's nachts een grap uitgehaald om de boer te plagen? Niets wees op looppaden ernaartoe.

Binnen in de vreemde ovale plek leek het te misten. Raar. Voor ochtenddauw was het te laat, het was middag. Boven de geplette stengels hing een flinke laag vibrerende mist van blauw zilvergrijze, metaalachtige energie-bubbeltjes, die zich traag draaiend bewogen. In kleine rondjes. Dit had niets met gewone mist te maken. Waren dit energieresten afkomstig van een ruimteschip of energievoertuig waar wezens in hadden gezeten?

Die hele dag hield ik, om het uur, vanuit het raam op zolder het ovaal in de gaten. Het beangstigde me, maar ik zag noch ruimteschepen noch energievoertuigen of wonderlijke wezens. Echter, de trillende laag met energiebubbeltjes bleef zichtbaar in het midden en aan de randen van de open plek.

Opgelucht constateerde ik dat die gekke mistlaag na verloop van uren minder dik en kleiner werd, en dat de energiebubbeltjes langzamer bewogen.

's Avonds laat kwam mijn partner thuis. Hij reageerde laconiek: "Als het echt bijzonder is, zal het wel in de krant komen. Misschien hebben kinderen een graancirkel nagemaakt." De energiebubbeltjes die ik nog steeds paranormaal waarnam, zag hij niet.

Ik wachtte af. Niemand maakte melding van de plaats. Niemand in de buurt had het erover. De dag dat de boer zijn maïs oogstte, zag ik als afsluiter.

Merkwaardig genoeg bleef ik in de donkerte van de herfst nog steeds een flinterdunne, zilverwitte energieglinstering zien. Ter hoogte van dé plek, op de grond bij de inmiddels machinaal afgesneden maïs. Mijn partner vond dat 'apart', maar zag niets. Hij is niet paranormaalgevoelig, ik wel. Ik vroeg me af of daar mogelijk toch iets geland en opgestegen was? Een vervoermiddel van wezens uit een andere dimensie? Die ene avond zag Pim een 'eng grijs wezen' voor het raam, de ochtend erop ik het maïs-ovaal. Hoorde dat bij elkaar? Ik kon slechts gissen.

Met de komst van een eerste sneeuwbuï, begin winter, losten de laatste zilveren blauwwitte energiebolletjes op. Het land van de maïsboer voelde weer aan als vanouds.

Vervormde herinneringen

Eind jaren negentig deden Amerikanen in de media verslag van *abduction*, ontvoering van mensen door buitenaardse wezens; op de voet gevolgd door Europeanen die over gelijklopende gebeurtenissen vertelden. Grijsbruine langgerekte wezens, met wiebelend groot hoofd op een iel nekje en met amandelvormige ogen, zouden mensen tegen hun wil ontvoeren naar ruimteschepen om ze daar aan onderzoeken te onderwerpen.

Ging het hier om vredelievende spirituele ontmoetingen of akelige ontvoeringen tegen iemands wil? Bestonden er werkelijk buitenaardse wezens die zich verplaatsten in ruimteschepen? Wezens die we niet kenden en die nare dingen uitspookten met aardbewoners? Verzinsels, massahysterie? Ufo's spotten was tot daaraantoe, maar contact hebben met of ontvoerd worden door buitenaardse grijze wezens...

De meeste slachtoffers van zulke ontvoeringen werden met hun ervaringsverhaal voor gek verklaard zodra ze hierover serieus met anderen van gedachten wilden wisselen.

Meerdere therapeuten in de alternatieve hoek in binnen- en buitenland meenden dat deze lastig plaatsbare *abduction*ervaringen toch te herleiden moesten zijn tot onverwerkte (jeugd)trauma's, nare conceptie-, baarmoeder- en geboorte-ervaringen. Wellicht dachten slachtoffers van *abduction* dat ze overmeesterd en ontvoerd waren door buitenaardsen, terwijl het mis-

schien in werkelijkheid ging om cliënten met heel andere traumatische ervaringen (zoals onbewuste herinneringen aan abortus, een miskraam of couveuse-tijd, pijnlijke herinneringen aan misbruik, incest of verkrachting).

Overlevingsstrategieën kunnen ervoor zorgen dat ons menselijk brein als vanzelf in staat is daders en omstandigheden na een meegemaakt trauma een ander uiterlijk te geven. Herinneringen kunnen vervormen wanneer het trauma te pijnlijk is om emotioneel te verwerken. Ontvoeringen door onbekende monsters of *The Grey Ones* konden een *cover up* zijn om een andere pijnlijke waarheid te verhullen. Bijvoorbeeld als een slachtoffer de dader van een verkrachting persoonlijk kende en dat emotioneel niet aan kon. Een cliëntverhaal over een ontvoering naar een ruimteschip waar medisch- en voortplantingsonderzoek door buitenaardsen werd verricht, kon synoniem zijn voor een verkrachtingstrauma en een daaruit voortkomende ongewenste zwangerschap.

Therapeuten leerden alert en adequaat te reageren op het waarheidsgehalte van verhalen van hun cliënten. Overigens, praktisch alle cliënten met *abduction*-ervaringen door buitenaardsen rapporteerden *missing time* en *black-outs*, gaten in het geheugen. Ze waren stukken tijd kwijt van het traumaverloop. Dit komt ook voor bij andere traumapatiënten. Maar nu kwamen gedachten van cliënten overeen als 'Ik ben niets waard,

doe met me wat je wilt' en 'Ik ben eenzaam, wil contact met anderen, het maakt niet uit met wie'.

Hadden cliënten met zulke geloofsovertuigingen onbedoeld een energieboodschap uitgezonden waarop daders reageerden conform de wet van de aantrekkingskracht? Menselijke daders of onbekende wezens?

Verdwijning

Twee zomers na het maïsyncident, in augustus, reisden mijn partner en ik door Duitsland, Polen en Tsjechië. Vakantie!

In Nederland hadden we voordat we vertrokken een spiksplinternieuwe auto in gebruik genomen. De garagist waarschuwde ons: "Jullie durven in die landen met dit nieuwe model rond te rijden? Pas maar op. Daar stelen ze als de raven." Ter voorkoming van diefstal had mijn man daarom een autostuurslot gekocht; trouw bracht hij het ijzeren ding bij iedere parkeergelegenheid aan. De nieuwe auto was belangrijk voor hem, ik liet hem begaan.

Op de Duitse en Poolse wegen trokken we inderdaad de aandacht van andere weggebruikers. Af en toe stak een bestuurder die ons inhaalde zijn duim op ten teken dat we in een mooi voertuig reden. Manlief glom van trots.

In Tsjechië namen we na Praag een korte stop. De wegen waren slecht begaanbaar. Kedeng kedeng. Bonkebonk. Na lang hobbelen namen we een afslag die leidde naar een rustige stek in de vrije natuur. Bomen. Bos. Weide.

We parkeerden onze wagen in het lange gras. Standaard zette mijn partner de stuurklem vast, al was er in deze omgeving verder niemand te zien.

Om ons heen fluitende vogels, ruisende wind. Zonnetje. Een zee van wilde rode, blauwe en gele bloemen. In de warme zonnestralen zaten we op het gras met onze rug tegen de auto aan. Aten een boterham, dronken mee-gebrachte koffie uit de thermosfles. We genoten van het vakantiegevoel. Na een half uur stonden we op om onze route te vervolgen.

Het daaropvolgende moment dat we ons allebei weer kunnen herinneren, was het in één keer avond! Verbaasd en gedesoriënteerd keek ik op mijn horloge. Uh? Half acht! Hadden we geslapen? Dat kon helemaal niet! Het laatste dat we ons beiden herinnerden, was dat we opstonden om verder te reizen ná de pauze in de bloemenweide. Nu lagen we op onze rug in het gras, alsof we geslapen hadden. Auto?! WTF! Waar was onze wagen?!

Van schrik begon ik hard te gillen. Verwilderd keek mijn man om zich heen. Waar was zijn spiksplinternieuwe voertuig? Als kip zonder kop rende ik heen en weer, doodsbang! Door mijn hoofd galmde: 'Ruimteschip. Tijd kwijt. Ontvoerd!' Gedachten die ik onmiddellijk verwierp. Paniekerig rende ik door het gras naar de dichtstbijzijnde verharde weg. Niks te zien! Andere kant op. Niets! Onze auto was weg. Spoorloos! Zoeken. Zoeken... Zelden was ik zo bang.

En opeens stond onze auto zomaar voor onze neus! Alsof t-ie een seconde daarvoor uit de lucht was komen vallen. Zojuist was de weg nog leeg en nu stond onze auto daar weer! Aan de rand van het asfalt, onder een boom. Deuren, ramen én stuur op slot. Mijn man riep: "Dit is onmogelijk! We hadden 'm *in* de bloemenweide geparkeerd, niet hier. Het lijkt of de hele auto ergens anders is geweest." Mijn hart roffelde tegen mijn borstkast. 'En wij dan', dacht ik. 'Waar waren wij?' Manlief, doorgaans de nuchterheid zelf keek de wagen na. "Bizar. Alles is in orde. Waar zijn we al die uren geweest? En onze auto? Toch niet ontvoerd?" "Doe niet zo idioot", bitste ik, "dat bestaat niet." Blij dat de auto terug was, stapten we in en reden weg. "Laten we het hier nooit meer over hebben", besloot mijn partner, "dit is te eng voor woorden."

Politie

Drie weken na onze vakantie, terug in Noord-Brabant, ging de telefoon. Manlief nam op. Een politiebeambte uit Amsterdam aan de lijn. "Bent u de eigenaar van automobiel met kenteken zus en zo?" "Ja, waarom belt u?" "Is uw wagen gestolen gerapporteerd?" "Nee." "Nee? We kregen bericht van een Nederlandse vrouw die in Tsjechië woont. Een paar weken geleden zag zij in een weiland nabij Praag een onbeheerde auto staan met Nederlands kenteken. Op slot. Midden in een wei. Een bestuurder ontbrak. Omdat het een nieuw model betrof, vreesde ze dat het om een gestolen voertuig ging. Ze is eromheen gelopen, heeft

geroepen of iemand in de omgeving was, zag of hoorde niemand. Dat vond ze eigenaardig. Ze informeerde de Nederlandse politie in Amsterdam. Of we het wilden uitzoeken. U bent gewoon in het bezit van uw auto?” “Ja, gelukkig wel”, antwoordde mijn man. “Dus alles is in orde?” “Ja, ik denk van wel”.

Met trillende vingers legde mijn partner de telefoon neer en zei: “Zie je wel, dat er wat engs is gebeurd in Tsjechië. We hadden de auto midden in het gras gezet, maar vonden ‘m terug op een totaal andere plek. We hebben ons dat niet verbeeld!”

Lang negeerde ik Pims opmerking dat er ‘een eng grijs wezen vlak bij me was’. Mijn partner en ik probeerden de gebeurtenis in Tsjechië te vergeten. Dat lukt niet. Tot op de dag van vandaag vraag ik me af wat er die middag gebeurde. Maar wil ik wel precies weten waar onze auto was, waar wij waren?

Lokte angst voor diefstal de autoverdwijning uit omdat angstige gedachten ‘dat de auto gestolen kon worden’ een energiestroom creëerde waarop wij en de auto tijdelijk spoorloos verdwenen. Naar een andere dimensie? Ontvoerd door ruimtewezens? Ging het ‘gewoon’ om materialisatie en dematerialisatie van een metalen voertuig?

Sommige buitengewone zaken met een buitenaards tintje laat ik rusten. Ik gebruik ze hoogstens om een waargebeurd verhaal van te maken voor ParaVisie Magazine lezers. Zij weten tenminste dat er meer is tussen hemel en aarde.

11. DE GEEST BIJ HET BERM- MONUMENT

Je kent ze vast wel, bermmonumenten. Gedenktekens langs de weg op plekken waar verkeersslachtoffers om het leven kwamen. Dat het daar kan spoken, is minder bekend. Soms hebben ontmoetingen met geesten een serieuze boodschap.

Tot slot een verhaal over een overleden persoon die na zijn plotselinge dood als geest in de buurt van zo'n gedenkteken bleef spoken.

Bermmonumenten zijn gedenktekens langs de weg voor ter plekke omgekomen verkeersslachtoffers. Je komt ze tegen op drukke, gevaarlijke provinciale wegen, op verkeersgevaarlijke kruispunten in dorpen en steden. Op initiatief van nabestaanden en vrienden van dodelijk verongelukte personen wordt - vaak jarenlang - op de plek van het verkeersongeluk hun overlijden herdacht. Wat begon met een simpel kruis of bloemstuk is uitgegroeid tot herdenkingsstenen, plaquettes, geplasticeerde foto's met daarop naam, geboorte- en sterfdatum van omgekomen verkeersslachtoffers, heiligenbeeldjes, kaarsen, lampionnen, boeketten en speelgoedbeertjes. Duidelijk zichtbaar voor wie erlangs komt. Ter herdenking, maar ook als waarschuwing: wees voorzichtig, rijd hier langzaam.

Wat is er gebeurd?

De provinciale weg tussen het dorp waar ik woon en de Belgische grens is een gevaarlijke 80-km weg. Automobilisten rijden er meestal harder dan de toegestane snelheid, vooral in de late avonduren en 's nachts.

De weg is slecht verlicht en aan weerszijden staan dikke, oude eiken. Inhaalpogingen op (te) hoge snelheid resulteren nogal eens in ernstige botsingen, soms met dodelijke afloop. Brandweer en politie rukken meerdere keren per jaar uit om dronken of overmoedige jonge bestuurders die daar tegen een boom of tegenligger botsen, zwaargewond of in het ergste geval dood, uit hun autowrak te zagen en per ambulance af te voeren. Dorpelingen kennen de route als 'zeer gevaarlijk'. Ik rijd daar hooguit 70 km/uur, dat is hard genoeg.

Twee duidelijk zichtbare bermmonumenten aan de zijkant van de weg geven hun indringende waarschuwing af: Gevaarlijke weg. Voorzichtig rijden. Hier is al eens iemand verongelukt.

Plotseling sterven door een verkeersongeluk kan een shockeffect teweegbrengen bij de ziel die in dat menselijk lichaam huist. De fietser die onverwacht geschept wordt door een uitwijkende auto en ter plaatste dodelijk verongelukt. Een inhaalmanoeuvre in dichte mist met fatale afloop voor autobestuurder en tegenligger. De roekeloze dronken automobilist die een bomenrij ramt, crasht en in zijn gekreukelde voertuig overlijdt. Het spelende kind dat opeens de weg oversteeft en onder de wielen van een vrachtwagen terecht komt.

Degenen die zulke ongelukken niet zien aankomen en daardoor sterven, begrijpen hun overlijden vaak niet. Voor die zielen is het lastig hun dode lichaam energetisch los te laten en blijven ze met hun zielsenergie op de locatie van het ongeluk rondzweven; soms worden ze

dolende entiteiten. Op zoek naar antwoorden op vragen. Wat is er gebeurd? Waar zijn de mensen gebleven met wie ik net nog samen was? Hoe kom ik thuis, bij geliefden en familie? Wie kan me helpen?

Meereizen in de ambulance

In mijn praktijk begeleidde ik een keer een 16-jarig meisje. Ze was hoogsensitief en paranormaal gevoelig. Had last van geesten die met haar wilden communiceren. Zij vond dat eng, wilde dat niet.

Haar vader was ambulancemedewerker. Wanneer hij thuiskwam van zijn werk had hij geregeld 'aura-lifters' bij zich, zielsenergieën van overleden personen die na het verlaten van hun dode lichaam met hem 'mee-reisden'. Het meisje merkte deze geesten op zodra ze bij haar thuis arriveerden, en de entiteiten zagen háár toegankelijke energieveld. De met haar vader meegelifte zielen maakten zich los van zijn aura en wilden dan met haar 'praten': weten waar ze waren, wat er gebeurd was.

Ze begrepen niet dat ze als mens kortgeleden gestorven waren. Het ene moment waren ze springlevend, reden ze bijvoorbeeld in hun auto, en het volgende moment niet meer. Dat ze bij een verkeersongeluk waren omgekomen of op een andere manier zojuist waren gestorven, hadden ze niet door.

Omdat 'die doden maar bleven komen', vond ze het vervelend worden. Wat moest ze ermee aan?

Tijdens gesprekken die ik met haar voerde over haar angst voor paranormale waarnemingen, leerde ze dat entiteiten/geesten heus niet altijd kwaadaardig zijn maar veel vaker gewoon niet snappen wat er aan de hand is en dat ze de weg naar Het Licht, het hiernamaals, kwijt zijn. Ze zijn emotioneel nog gehecht aan het leven, willen afscheid nemen van dierbaren, communiceren met ze, berichten doorgeven.

In gesprek gaan met entiteiten hoefde niet zo beangstigend te zijn als het meisje veronderstelde; wanneer ze wilde kon ze overledenen 'antwoord geven' op hun vragen en ze de juiste kant uitsturen. Haar angst voor dolende zielen nam af, al duurde het nog een tijdje voordat ze begreep hoe paranormaalgoelig ze werkelijk was.

Omdat haar vader - net als zij - paranormale aanleg bezat 'maar daar weinig mee deed', klampten zielen van abrupt overleden personen zich wel gemakkelijk vast aan zijn aura. Zeker op momenten als hij na een lange werkdag moe was, zijn energieniveau laag (en aura dun). Het deerde hem niet, hij merkte ze amper op.

Bij zijn dochter vonden deze zielsenergieën wél gehoor.

Zij vertelde me dat slachtoffers van dodelijke verkeersongelukken met de meeste vragen zaten. De klap waarmee hun ziel bij een crash uit het lichaam geslingerd was, was immens geweest en had voor veel onbegrip gezorgd op zielsniveau.

Rouwverwerking en gemeenteregels

Volgens woordvoerder Stomphorst van Veilig Verkeer Nederland is het plaatsen van een bermmonument niets nieuws: “Ze dienen deels als verwerking omdat die plaats het laatste moment was waarop de verongelukte persoon nog in leven was en deels als oproep, dat hetgeen daar gebeurd is nooit had mogen gebeuren. In die zin is het ook een klein beetje een campagne die passerende weggebruikers tot nadenken kan aanzetten.”

Voor de meeste kleine bermmonumenten wordt geen gemeentelijke vergunning aangevraagd; ze zijn illegaal maar worden gedoogd. Ook al heeft het Ministerie van Verkeer en Waterstaat ruim tien jaar geleden richtlijnen opgesteld voor het plaatsen van een bermmonument, lang niet altijd is duidelijk wat wel en niet mag. Er zijn gemeentes die strenge regels hanteren maar ook gemeentes die nauwelijks regels voorschrijven.

Misschien heeft dat te maken met de grootte van een gemeente of een ‘verkeersveilige’ plek. Boeketten mogen vaak zonder ontheffing of schriftelijke toestemming neergelegd worden rond de geboortedag en sterfdag van een overledene en mogen twee weken blijven liggen.

Het wordt een ander verhaal als het monument te veel weggebruikers afleidt of als het gedenkteken groot van formaat is. Daarom verplaatst of verwijdert Rijs-waterstaat sommige bermmonumenten na verloop van

tijd, bijvoorbeeld als er toch wegonderhoud moet worden verricht.

In gesprek met de geest van het bermmonument

Lang had ik niet aan dat paranormaalgevoelige meisje uit mijn praktijk gedacht, tot die ene avond toen ik in de schemering in mijn auto over de genoemde provinciale weg reed.

Bij het passeren van twee bermmonumenten - die zich daar al zeker meer dan een jaar bevonden en zo'n honderd meter uit elkaar liggen - hoorde ik ineens een jongensstem hard en dwingend roepen: "Hallooo! Zie je me? Kun je me horen?"

Aan mijn aura, achter op mijn rug, voelde ik zijn ziels-energie aan me trekken. De geest van een jonge man die op die plek om het leven was gekomen!

Snel keek ik opzij, daarna in de achteruitkijkspiegel. Nog net ving ik de beweging op van een grijzige schim en zag ik een gelig lichtje flikkeren in het hoge bermgras. Dat lichtje moest afkomstig zijn van een herdenkingskaars of -lampion die op een zonnecel werkte.

Ik reed door en besloot de volgende keer dat ik hier weer zou rijden beter op te letten. Wie of wat vroeg mijn aandacht?

De daaropvolgende weken dat ik beide bermmonumenten passeerde checkte ik of de geest in de buurt was. De ene keer wel, de andere keer niet.

Ik begon hem gedag te zeggen. “Hoi, ik ben het. Ik heb je gezien en gehoord. Wat wil je precies van me?” Het moment van langsrijden ging meestal te snel om echt goed contact met hem te maken. Dan maar een keer op afstand proberen via gedachtenkracht.

Vanaf mijn huis tot aan het bermmonument is een overbrugbare afstand van anderhalve kilometer. Focussen op zijn zielsenergie en kijken wat zich ontvouwt.

Een man, een jongen nog. Twintig of negentien jaar oud op het moment van overlijden. Bij het inhalen van een andere auto verongelukt. Een ‘gesprek’ ontspon zich.

Ik ving zinnen op als: “Het ging zo snel allemaal, voor ik het wist hing ik naast de auto.” En “Na die crash zat ik ingeblikt in mijn auto, ik kon er niet uit. Dubbelgevouwen om het stuur. Kapotte long. Iets scherp stak erdoorheen. Doodgebloed.”

Hij had te hard gereden, veel te hard. “Ik heb de andere auto bij het inhalen keihard geraakt. Dat spijt me voor die bestuurder.”

Dat hij om het leven was gekomen begreep hij pas echt toen hij op die plek steeds vaker familieleden en vrienden zag terugkeren. Met bloemen. Kaarsen. Ze waren verdrietig en huilden. Spraken hun gemis uit. Zijn moeder praatte hardop tegen hem, maar “als ik wat terugzei, hoorde ze me niet”.

Toen het na verloop van tijd stiller werd bij het monument ging de overleden jongen 'contact maken' met langsrijdende automobilisten. Precies met dat "Hal-looo! Zie je me? Hoor je me?", dat ik had opgevangen. Hij waarschuwde nu andere weggebruikers die te hard reden op de plek waar hij stierf, door 'midden op de weg te gaan zweven'.

Ik legde hem uit dat zijn spookgedrag misschien tot nieuwe ongelukken kon leiden. Dat gevoelige automobilisten van hem konden schrikken en dat het beter was dat hij die plek zou verlaten.

"Het is okay", vertelde ik hem, "je mag verder reizen met je ziel. Ga maar omhoog, naar Het Licht. Daar word je opgevangen door wezens die je verder helpen met jouw zielenreis. Laat dat bermmonument en die plek waar je nu al te lang bent maar los. Je hoeft andere weggebruikers niet meer te waarschuwen met je energie, dat doet het monument al voor je."

"Ik ga omhoog!" Ik hoorde hem zeggen: "Verrek, daar is mijn pa!", en nam aan dat zijn vader enkele jaren voor de dood van zijn zoon was overleden.

"Mijn moeder komt nu niet meer naar deze plek, ik hoopte haar nog wel te zien." "Wees niet bang, je wordt heus niet vergeten. De herinnering aan jou zit voor altijd in het hart van je moeder, van je familie en vrienden. Ga maar de kant uit, waar je vader zich bevindt."

En zo verdween zijn zielsenergie naar de plek waar hij kan bijkomen en uitrusten alvorens een keer opnieuw aan een ander leven te beginnen.

Ik had de geest van de overleden jonge man gehoord, gezien, gevoeld en hem een klein stukje geholpen op zijn zielsreis.

Een dag na dit 'afscheidsgesprek' reed ik opnieuw over de provinciale weg. Het hoge bermgras was gemaaid door de gemeente. Van de twee bermmonumenten was er nog maar één over, de ander was opgeruimd. Ik vroeg me af of een en ander met elkaar te maken had.

Reflectie

Hoe groter en opvallender herdenkingsobjecten zijn, hoe meer weggebruikers naar bermmonumenten kijken in plaats van hun ogen op de weg te houden.

Met nieuwe regels wil men verkeersonveilige situaties voorkomen: niet langer een auto parkeren in de berm om een kaarsje te branden om iemand die daar omkwam te gedenken. Veiligheid van de huidige weggebruikers is van belang, maar nabestaanden vinden bermmonumenten net zo goed belangrijk voor hun rouwverwerkingsproces. Het is lastig om daarin voor alle partijen een goede balans te vinden.

Misschien is het een idee om landelijk of in Europees verband een standaard uniform spiegelend herdenkings- of waarschuwbord voor omgekomen verkeersslachtoffers te maken in plaats van een bermenmonument? Eventueel met de mogelijkheid de naam van de overledene daarop te vermelden.

Spiegelende voorwerpen vallen dankzij hun reflectie op en hebben paranormaal gezien de functie om (verdwaalde) zielsenergieën te weren. Zo kan een bermenmonument voldoen aan het belang van verkeersveiligheid, goed blijven voelen voor nabestaanden, geesten op gevaarlijke plekken weren en tegelijkertijd de boodschap afgeven 'rijd hier voorzichtig'.

Heb jij wel eens een geest gezien of iets bijzonders meegemaakt dat aansluit op dit e-book? Je mag jouw ervaringsverhaal gerust aan me mailen. Misschien kan ik er een keer een nieuw artikel van maken. Zet er dan wel bij dat je dat goed vindt.

Mailen kan naar: rhapublishing@gmail.com

Wil je meer lezen over waargebeurde paranormale ervaringen die ik eerder beschreef?

Klik op onderstaande afbeelding om het e-book *Ik loop je astraal voorbij!* gratis online te lezen of te downloaden als pdf.

Ik loop je astraal voorbij! (2017) – Marianne

Notschaele

Paranormale verhalen over leven en dood, reïncarnatie en vorige levens

WIE MAAKTE DIT E-BOOK ?

[Marianne Notschaele-den Boer](#) is sinds 1993 regressie- en reïncarnatietherapeut én auteur van boeken en artikelen over vorige levens, reïncarnatie(therapie) en paranormale ervaringen.

[Blog Vorige Levens](#)

www.vorigelevens.nl

www.mariannenotschaele.nl

ANDERE BOEKEN EN GRATIS E-BOOKS VAN MARIANNE NOTSCHAELE

Klik op de afbeeldingen van de boekcovers voor meer informatie of gratis te downloaden e-books

Het Chinese kompas (2021)

Gratis e-book met reïncarnatieverhalen

112 Engel! Wonderlijke hulp uit onverwachte hoek (2020)

Gratis e-book met verhalen over engelen

Bevrijd... eindelijk (2019)

Gratis e-book met verhalen over vorige levens in WO2

YOLO? Reïncarnatie! Reïncarnatietherapie en vorige levens (2018)

Gratis e-book met praktijkvoorbeelden over reïncarnatietherapie

Liefs uit... oud-Egypte (2016)

Reïncarnatieverhalen die betrekking hebben op het oude Egypte en Soemerië, vorig levens, tips & tricks
Gratis e-book

***Ben jij een koekje van eigen deeg?* (2014)**

Verhalen over vorige levens in verschillende landen, met bijpassende koekjesrecepten
Gratis e-book

***Past Lives* (2014)**

Engelstalig. Verschillende reïncarnatieverhalen over vorige levens
Gratis e-book

***Reïncarnatieverhalen, Lang zullen we leven!* (2013)**

Ankertje, uitgave van AnkhHermes. Cliëntverhalen reïncarnatietherapie
Papieren boek + digitaal verkrijgbaar oa. bij bol.com

***Een kat heeft negen levens, een mens...* (2013)**

Verhalen van diverse auteurs over reïncarnatie en vorige levens naar aanleiding van een verhaalwedstrijd

Gratis e-book

***Vintage Life* (2012)**

Verhalen over vorige levens in relatie tot mode, vintage, retro, schoenen, accessoires, kledingkeuze

Gratis e-book

***Lichte zeden onder de zoden* (2011)**

Cliëntverhalen reïncarnatietherapie over relaties, liefde, erotiek, misbruik, zwangerschap, elkaar kennen uit vorige levens

Papieren boek, verkrijgbaar bij o.a. bol.com

***Hé, waar ken ik je van?* (2010)**

Clëntverhalen reïncarnatietherapie over relaties, elkaar (her)kennen uit vorige levens

Papieren boek, verkrijgbaar bij o.a. bol.com. Bijna uitverkocht. Kijk voor tweedehands exemplaren op internet.

***Ik was eens...* (2009)**

Verhalen van cliënten uit de praktijk reïncarnatietherapie

Papieren boek, verkrijgbaar bij o.a. bol.com

***Diehards in de war* (2009)**

Verhalen over vorige levens in oorlogstijd, van cliënten uit de praktijk reïncarnatietherapie

Papieren boek, verkrijgbaar bij o.a. bol.com

***Waarom Esther geen Robinson werd* (2006)**

Verhalen uit de praktijk regressie- en reïncarnatietherapie. Procestherapie en vorige levens

Papieren boek, uitverkocht, 2^e hands online verkrijgbaar

***Koen de Wolkenvlieger* (2002)**

Prentenboekje voor jonge kinderen. Over bedplassen en nachtelijke vliegdromen. Tekst en idee Marianne Notschaele, tekeningen Hilbert Bolland

Papieren boek. Uitverkocht.

Beschikbaar als gratis e-book

***Boodschappenmeisje, een paranormaal avontuur – bijzondere inzichten en levenslessen uit verleden, heden en toekomst* (2001)**

Roman voor volwassenen over toekomstvisioenen, vorige levens en paranormale ervaringen

Papieren boek, bijna uitverkocht. Kijk online voor tweedehands exemplaren.

BOEKEN IN SAMENWERKING MET ANDERE AUTEURS

Er is leven na de dood... zeker weten! (2019) 2^e versie

Zeker weten... er is leven na de dood! (2018) 1^e versie - uitverkocht

Auteurs Titus Rivas en Han Kuik

In dit boek vind je een interview met Marianne Notschaele over haar werk als reïncarnatietherapeute. Hoofdstuk 1: Herinneringen aan een tijd voor dit leven

Van ziek zijn word je beter, luisteren naar een verborgen boodschap (2018)

Auteur Ellen Scheffer

In dit boek staat een interview dat de auteur had met Marianne Notschaele over reïncarnatietherapie en werken met vorige levens (blz. 112—122)

***Vrijheid om te worden wie je bent, inspirerende verhalen over leven in vrijheid* (2017)**

Auteur Esther Jacobs

Met een hoofdstuk, geschreven door Marianne Notschaele, over reïncarnatie, vorige levens en de Tweede Wereldoorlog, met cliëntcase (blz. 35-46)

***Mensen en machten, een journalistieke kijk op reïncarnatie, séances en geestverschijningen* (2011)**

Auteur Frank van der Meijden

Hoofdstuk, met daarin een gedeelte uit een interview dat de auteur had met Marianne Notschaele over vorige levens (blz. 136 – 143).

ParaVisie Magazine

Voor het spirituele maandblad *ParaVisie* schrijft Marianne Notschaele sinds 2016 iedere maand een nieuw verhaal over paranormale ervaringen, vorige levens en/of reïncarnatietherapie.